

RECULL DE PREMSA

07/11/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

40

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
07/11/14	Sara Lovera: "ALS MITJANS ELS ENCANTA VEURE LES DONES COM A VÍCTIMES" / EL 3 DE VUIT	6	1
07/11/14	«A ESPANYA MOLTA GENT S'HA ENRIQUIT PER ART DE MÀFIA», QUE DEIA PERICH / DIARI DE GIRONA	7	1
07/11/14	EL PERIODISTA REUSENSE JOSEP MARÍA MARTÍ RECIBE EL PREMIO ONDAS 2014 / DIARI DE TARRAGONA	8	1
07/11/14	LA VIGÈNCIA DE L'HUMOR DE PERICH, EN UNA EXPOSICIÓ / EL PUNT AVUI (GIRONA)	9	1
07/11/14	FOTOS DE LES DIADES NACIONALS, AL COL·LEGI DE PERIODISTES / REGIO 7	10	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
07/11/14	ARTE Y PERIODISMO: 25 AÑOS DE DIÁLOGO / EL MUNDO (LA LUNA DE METROPOLI)	12	1
07/11/14	PWC DISEÑÓ LA ESTRUCTURA PARA QUE TREINTA EMPRESAS ELUDIERAN IMPUESTOS EN ESPAÑA. Así lo desvela el Consorcio Internacional de Periodistas de Investigación / EL ECONOMISTA	13	1
07/11/14	FOTOPERIODISME D'AUTOR / LA VANGUARDIA (QUE FEM?)	14	4
07/11/14	UNA INVESTIGACIÓN SOBRE EVASIÓN DE IMPUESTOS PONE EN APRIETOS A JUNCKER / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	18	2
07/11/14	indagación del Consorcio Internacional de Periodistas de Investigación. LEY DEL SILENCIO EN EL GRAN DUCADO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	20	1
07/11/14	LOS ONDAS PREMIAN EL HUMOR ÁCIDO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	21	1
07/11/14	EL DIARI 'SPORT' CELEBRA ELS 35 ANYS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	22	1
07/11/14	'APM?', ALGUN ONDA MÉS? / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	23	1
07/11/14	UN ONDAS PER AL CLAPÉS / ARA	24	1
07/11/14	LAS PÍLDORAS DE DON MANUEL / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	25	1
07/11/14	TELEMADRID CUESTA LA MITAD Y CERRARÁ 2015 SIN DEUDA / EL ECONOMISTA	26	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
07/11/14	Jordi Sardans, HISTORIADOR: EL PERIODISME TAMBÉ HA DE FER AUTOCRÍTICA / REGIO 7	27	1
07/11/14	TONI CLAPÉS, PREMI ONDAS A LA MILLOR TRAJECTÒRIA PROFESSIONAL / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	28	1
07/11/14	RTVE: 50 TERTULIANS CONTRA LA CONSULTA, CAP A FAVOR / ARA	29	1
07/11/14	20 ANYS VEIENT BCN / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	30	1
07/11/14	XAVIER VINADER, PIONER DEL PERIODISME D'INVESTIGACIÓ / DIARI DE TARRAGONA	31	1
07/11/14	JA HI HA MIL VOLUNTARIS PER RECOLLIR DADES PER AL DIARI / EL PUNT AVUI	32	1
07/11/14	REPORTERA'SOCIAL' / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	33	1
07/11/14	COLITA, PREMIO NACIONAL DE FOTOGRAFÍA 2014 / DIARI DE TARRAGONA	34	1
07/11/14	REUNIÓ PERQUÈ RAC1 SE SENTI BÉ A LA COMARCA AQUEST ANY / SEGRE	35	1
07/11/14	ATRESMEDIA ARRASA EN LOS PREMIOS ONDAS CON SEIS GALARDONES / LA RAZON	36	1
07/11/14	BTV CELEBRA VINT ANYS AMB UN DOCUMENTAL / EL PUNT AVUI	37	1
07/11/14	MANEL ALÍAS, CORRESPONSAL DE LA CCMA A MOSCOU / L'ESPORTIU	38	1
07/11/14	UN TOTAL DE 650 PERIODISTES ACREDITATS DIUMENGE / SEGRE	39	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

ENTREVISTA

Judit Benages

“Als mitjans els encanta veure les dones com a víctimes” **Sara Lovera**

La periodista mexicana Sara Lovera no es va voler perdre detall de la diada castellera de Tots Sants. Lovera gaudeix de 30 reconeixements nacionals i internacionals, va ser coordinadora de la investigació nacional del feminicidi del Congrés de Diputats de Mèxic, és coordinadora regional de l'agència de notícies d'Amèrica Llatina i Carib "SEMLac" i, a més, col·labora amb l'agència catalana de notícies amb visió de gènere "La independent", entre moltíssimes altres tasques. Sara Lovera va ser nominada al Premi Nobel de la Pau el 1998. La periodista va ser dissabte a Vilafranca acompanyada per la vilafranquina Tona Gusi, directora de "La independent". Amb ella vam parlar minuts abans de la diada i es mostrava molt emocionada pel que anava a veure.

Arriba a Vilafranca després d'un viatge a Barcelona. Es troba a Catalunya per plaer o per treball?

És un viatge de passeig però també és per estar amb les meves companyes periodistes, tant del Col·legi de Periodistes com de les xarxes o de l'agència de notícies "La Independent". He vingut a parlar a Vilafranca gràcies a Tona Gusi, que és la directora de "La Independent", amiga meua des de fa anys i amb la qual hem fet molts projectes que tenen a veure amb la producció d'informació amb perspectiva de gènere.

Què s'està fent en aquest sentit?

Continuem creant projectes de noves agències o, amb les noves tecnologies, podríem dir que són bàsicament nous portals d'internet. De mica en mica anem creixent en la difusió d'aquestes notícies. Pensa que l'any que ve es compliran 20 anys de l'última conferència de la dona a Xina i 20 anys de la primera convenció contra tota violència cap a les dones. Les periodistes haurem de parlar molt sobre aquest tema.

Però s'està avançant, no? Cada cop hi ha més consciència?

Finalment a Mèxic s'ha acordat la paritat en les llistes electorals ja que hi haurà eleccions l'any que ve. Som dels cinc països de l'Amèrica Llatina on hi ha representació paritària de dones i homes en tot el que fa referència a política. Ara bé, a Europa s'avança però només a França hi ha partit. Sembla que el Parlament Europeu vol fer alguna cosa en aquest

sentit però encara no hi ha res acordat.

Què podem fer les dones periodistes per ajudar a avançar a les dones?

Explicar què està passant de manera senzilla, perquè la població conegui els temes de què normalment la gent no parla perquè els mitjans tradicionals són insensibles als problemes de les dones. Hauríem de millorar la relació que tenen les dones periodistes dedicades a escriure amb perspectiva de gènere amb els mitjans tradicionals. En aquests mitjans sembla que no interessa gens explicar què els passa a les dones, què fan, perquè lluiten, quins són els seus èxits... S'ha de trobar un camí conjunt per fer-ho possible.

Les dones, però, sí que tenen un paper clau en la lluita social com ara les mares "de la plaza de Mayo" d'Argentina o a Mèxic amb els estudiants desapareguts. Normalment són les dones qui personifiquen aquestes lluites...

En aquests temes les dones sí que són importants perquè als mitjans els agrada molt tractar-nos com a víctimes, que és el que passa en aquests casos. Però no s'expliquen quins són els seus èxits. No es parla que, per exemple, a Mèxic hi ha el 35% de dones al congrés i que són aquestes dones polítiques les que han aconseguit lleis molt importants per la igualtat. D'això no se'n parla. Es parla de les dones que ploren pels seus fills, que els busquen i tot el drama que hi ha al seu voltant. Només es parla de les dones com a mares i víctimes, els mitjans ens continuen veient així.

La periodista mexicana Sara Lovera va veure la diada des del balcó de cal Cerer | 308

A Amèrica Llatina, però, també hi ha dones presidentes de països tan importants com ara Brasil o Argentina.

Hi ha una dita que diu "una flor no fa estiu" i crec que hi ha condicions especials en aquells països. A Brasil és on s'ha desenvolupat millor el moviment de dones en tota l'Amèrica Llatina. Hi ha pobles que tenen alcaldesses i, per tant, l'arribada d'una dona presidenta era només un pas més. A Argentina hi ha diferents discussions sobre com Cristina Fernández de Kirchner va arribar al poder però el que és cert és que ha estat una dona molt interessant. Les dones demanen el seu espai.

«A Espanya molta gent s'ha enriquit per art de màfia», que deia Perich

► Una exposició al Col·legi de Periodistes de Girona ret homenatge al desaparegut humorista i mostra la vigència de la seva obra

MARC MARTÍ

Jaume Capdevila «KAP», comissari de l'exposició, contempla algunes de les obres.

GIRONA | DdC

■ «A Espanya molta gent s'ha enriquit per art de màfia (sic)», «el polític és el que té solucions quan està a l'oposició i problemes quan està al govern».

Són dos dels aforismes de la marca Perich concebuts i publicats fa ni més ni menys que 43 anys, cosa que demostra, d'acord amb la situació actual, que hi ha coses que persisteixen en el temps.

L'exposició *Perich i Autopista*,

humor sense peatges va quedar inaugurada ahir a la seu gironina del Col·legi de Periodistes (c/Nou del Teatre, 1, 2n) per mostrar la vigència de l'obra de qui va doctorar l'ofici d'humorista.

Jaume Perich (Barcelona, 1941 - 1995) va publicar l'any 1971 el llibre *Autopista*, títol cridat a convertir-se en el *bestseller* més venut a l'Espanya de 1972 i 1973, i que ara encara dóna per a exposicions com aquesta.

Aquell èxit editorial va comportar que les vinyetes i tires d'humor passessin a ocupar les pàgines centrals d'opinió dels diaris.

L'humorista Jaume Capdevila «KAP», comissari de l'exposició itinerant que ara fa estada a Girona, va reivindicar ahir en la presentació la «vigència i potència d'un autor que, des del pou de l'Espanya negra i censurada del franquisme, ens parla amb precisió de l'Espanya actual».

GALARDONES ■ EL JURADO DIO A CONOCER AYER EL FALLO

El periodista reusense Josep Maria Martí recibe el Premio Ondas 2014

Se le otorgó el premio especial del jurado. Entre los galardonados están Serrat, Malú, José Sacristán, Arturo Valls y Mamen Mendizábal

REDACCIÓN-EFE

Josep Maria Martí, periodista reusense y colaborador del Diari de Tarragona, ha sido galardonado con el premio especial del jurado en la 61 edición de los Premios Ondas que se dieron a conocer ayer en Barcelona. Martí, exdirector de Ràdio Barcelona y de la Cadena SER en Catalunya, es actualmente profesor titular de Comunicación Audiovisual de la UAB, además de haber ostentado el cargo de decano del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Ha sido también presidente de la Societat Catalana de Comunicació del Institut d'Estudis Catalans (1997-2005), coordinador de Programas para jóvenes de la Unión Europea de Radiodifusión

Josep Maria Martí fue decano del Col·legi de Periodistes. FOTO: DT

y promotor de varios congresos de la radio en Catalunya.

Martí fue redactor jefe de Ràdio Reus (1977-1982) y director de la Cadena SER en Tarragona (1982-1986).

Además del periodista reusense, también resultaron premiados el cantautor Joan Manuel Serrat, la cantante Malú, el actor José Sacristán, los presentadores Arturo Valls y Mamen Mendizábal,

el periodista radiofónico Toni Clapés, el programa de humor de TV3 'APM' y el de actualidad 'En Portada'. El jurado dio a conocer el fallo de los Ondas en la sede de Ràdio Barcelona, emisora decana de España que celebra este año su 90 aniversario.

En los premios Ondas Nacionales de radio fueron galardonados 'Todo por la radio', de Toni Martínez (Cadena SER) -mejor programa de radio-, Toni Clapés (RAC 1) -premio trayectoria-, 'Un lugar llamado mundo', de Javier Limón (Europa FM) -mejor programa musical- y 'Ponte das Ondas' de Xurxo Souto -mejor cobertura informativa-. José Sacristán, por la serie 'Velvet', y Adriana Ugarte, por 'El tiempo entre costuras' fueron distinguidos con los Ondas a la mejor interpretación masculina y femenina en televisión.

En esta edición se habían presentado cerca de 300 candidaturas de más de veinte países de todo el mundo. La gala de entrega de los premios tendrá lugar el próximo 25 de noviembre en el Gran Teatro del Liceo.

La vigència de l'humor de Perich, en una exposició

■ Jaume Capdevila (KAP) va inaugurar ahir la mostra del Col·legi de Periodistes

J. Camps Linnell
GIRONA

L'endemà del que hauria estat el seu aniversari i a punt de celebrar-ne vint de la seva mort, el Col·legi de Periodistes de Girona presenta una exposició que recull una selecció de l'obra d'humor gràfic que Jaume Perich (Barcelona, 1941-1995) va publicar en el seu llibre *Autopista*, el llibre més venut a tot l'Estat l'any 1971.

D'això fa ni més ni menys que 43 anys, però com

KAP, el comissari de l'exposició, ahir a Girona ■ MANEL LLADÓ

deixa clar la mostra que es pot visitar fins a finals d'any a la seu de Girona del Col·legi de Periodistes (de dilluns a divendres, de 10 a 13h, i els dimecres a la

tarda, de 16 a 19h) la vigència i la mordacitat dels seus continguts són plenament actuals. Les desigualtats entre empresaris i treballadors, els proble-

mes de la classe obrera per tirar endavant, els abusos de les immobiliàries, la fugida de cervells i la dependència política i econòmica de la premsa no són fets exclusius dels nostres dies, com queda molt clar en aquesta exposició.

Com remarca el comissari de *Perich i Autopista*, *humor sense peatges*, el també dibuixant Jaume Capdevila (KAP), "aquell llibre va suposar el boom de l'humorisme gràfic i que se'ls obrissin les portes per passar de publicar en pàgines de passatemps a les d'opinió dels diaris". Capdevila també va recordar que els humoristes dels anys setanta "van esdevenir els més valents a l'hora d'aprofitar les esclatxes de la censura de finals del franquisme".

Sobre l'exposició, Capdevila reconeix que "l'obra de Perich es reivindica sola". ■

IMATGE PROMOCIONAL

EXPOSICIÓ

Fotos de les diades nacionals, al Col·legi de Periodistes

REDACCIÓ | MANRESA

■ La seu de la demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya inaugura avui, a les vuit del vespre, l'exposició de fotoperiodisme *Il·lusió. Convicció. Llibertat?* La mostra és un passeig en imatges per les tres últimes diades nacionals de Catalunya, a càrrec del periodista Nofre Pasqual i el realitzador audiovisual Sergi Ferrés. L'exposició consta d'una trentena de fotografies i pretén recollir l'essència de la mobilització ciutadana a Catalunya.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

L | A | E | X | P | O | S | I | C | I | Ó | N

ARTE Y PERIODISMO: 25 AÑOS DE DIÁLOGO

EL XXV ANIVERSARIO DE «EL MUNDO» ARTICULA
UNA MUESTRA SOBRE EL COMPROMISO DE LA
CREACIÓN PLÁSTICA CON LA ACTUALIDAD

EL MUNDO. 25 AÑOS EN MOVIMIENTO | **CEN-**
TRO CULTURAL CONDE DUQUE (CONDE DU-

QUE, 3) | HASTA EL 25 DE ENERO

Hay muchos puntos en común entre el arte y el periodismo, pero el más importante es sin duda que ambos tienen la voluntad de reflejar la sociedad en que se desarrollan. Ya lo dijo Kandinski («todo arte es hijo de su tiempo»), y ahora la exposición EL MUNDO. 25 años en movimiento, comisariada por los periodistas Rafael Sierra y Aurelio Fernández, traza un recorrido por el cuarto de siglo transcurrido desde que el diario se fundó, en 1989. Y lo hace a través de 250 de sus portadas, fotografías e infografías, y también con una cincuentena de obras mayoritariamente españolas y contemporáneas que demuestran esa coincidencia de inquietudes.

No cabe duda de que en este cuarto de siglo el planeta se ha transformado hasta extremos tecnológicamente insospechados. Así lo muestra el objetivo de José Manuel Ballester, que lleva años documentando el aspecto del mundo globalizado (*Nocturno de Shanghai*, 2006). Frente a su visión tecnológica y despojada de huellas humanas, la naturaleza reclama su lugar en un lienzo anónimo del siglo XIX que muestra una tormenta. Un siglo después, el lirismo de *El número 4. Las aguas* (1995) de Palazuelo permite constatar que, aunque cambien las formas, los grandes temas permanecen. En un territorio cercano, *El viento* (8) (2003) de Martín Chirino demuestra que la fascinación por la naturaleza sigue vigente. También las emociones humanas. Y, en ese sentido, la crudeza de los grabados de Goya (*Fiero Monstruo*, 1814-1815) encuen-

tra continuidad en la violencia soterrada de las esculturas en aluminio de Miquel Navarro o en las formas afiladas que Mar Solís talla en madera.

El primer año de vida de EL MUNDO, 1989, vio también el fin de una era con la caída del Muro de Berlín, un acontecimiento rememorado por Juan Garaizabal en su proyecto *Nackte Berliner Mauer* (2014). En España, aquella época coincidió con el inicio de la fiebre constructiva que encuentra ecos premonitorios en las formas arquitectónicas de *Escultura roja* (1979-1980) de Gerardo Rueda. También con los años más duros del sida, como testimonia un magnífico dibujo de Pepe Espaliú inspirado en su proyecto *Carrying* (1992).

Por supuesto, las reflexiones políticas abundan en una época en que muchos artistas adoptan una mirada crítica hacia la actualidad. *Diana* (1979) de Antoni Tàpies y las obras de Jorge Oteiza (*España dominadora e Ikurriña*, ambas sin fecha) reflexionan sobre la presencia de los nacionalismos en el debate político español. Al mismo tiempo, el artista Kepa Garraza imagina en *The Execution* (2013) uno de los acontecimientos clave de los últimos años: la detención de Osama Bin Laden en 2011.

También hay espacio para discursos más relacionados con lo íntimo (Stephen Balkenhol o Jorge Pineda) e incluso con fenómenos tan cotidianos hoy como la gastronomía, a través de la obra de Alberto Corazón (*Cesta con amarillo de cadmio oscuro*, 2013), que lleva años reflejando en su pintura su interés por la creatividad culinaria. El propio diario es objeto de una serie de obras donde Cruz Novillo versiona el símbolo que creó para él. También los dibujantes que colaboran con el diario están representados con viñetas y tiras cómicas de Idigoras & Pachi, Gallego & Rey o Ricardo Martínez. Sus imágenes, ahora expuestas en esta colectiva, corroboran la idea principal de la exposición: que los caminos que vinculan la actualidad periodística con la creación plástica son muchos y diversos, y que estos 25 años han dado mucho de sí. **CARLOS PRIMO**

1

2

3

4

1. «PERIÓDICO» (2014), DE JULIO REY. 2. «DIANA», DE ANTONI TÀPIES.
 3. «CESTA CON AMARILLO DE CADMIO OSCURO» (2013), DE ALBERTO CORAZÓN. 4. «SIN TÍTULO» (1992), DE PEPE ESPALIÚ.

PwC diseñó la estructura para que treinta empresas eludieran impuestos en España

Crearon sociedades en Luxemburgo para desviar sus beneficios y tributar allí por menos del 1%

Araceli Muñoz / Javier Romera
MADRID.

La firma de servicios profesionales PricewaterhouseCoopers (PwC), a través de su filial en Luxemburgo, diseñó una serie de esquemas financieros para que una treintena de empresas que operaban en España eludieran el pago de impuestos que le hubiera correspondido en nuestro país.

Así lo desvela el Consorcio Internacional de Periodistas de Investigación (ICIJ, por sus siglas en inglés) –formado por 80 periodistas de 26 países diferentes– en documentos secretos hechos públicos ayer, en los que muestran que más de 340 empresas de todo el mundo utilizaron estos esquemas financieros para reducir o suprimir su gasto en tributos.

A través de dichas sociedades creadas en Luxemburgo, firmas como la aseguradora AIG, la tabacquera British American Tobacco, dueña de la marca *Lucky Strike*, las firmas de capital riesgo Mercapital (la única española en la lista hecha pública), Oaktree o Carlyle, además del banco HSBC o el grupo de refrescos Pepsi desviaron sus beneficios desde sus filiales aquí para tributar allí con tipos inferiores al 1 por ciento, entre el año 2002 y 2010.

A nivel mundial, aparecen también en el listado publicado por el ICIJ compañías como Axa, ABN Amro, 3i, Unicredit, UBI Banca, Permira, Ikea, Amazon, Apple, Procter & Gamble, Volkswagen o LVMH. Todas ellas eludieron el pago de miles de millones de euros durante años en sus operaciones en distintos países, siempre a través del país centroeuropeo, y a la espera que se vayan conociendo no sólo las cifras exactas de la elusión fiscal, sino también el nombre de nuevas compañías.

Ventajas

Pese a que Luxemburgo no está considerado un paraíso fiscal (al igual que ocurre con otros Estados de la Unión Europea, como Holanda o Irlanda), ofrece tres ventajas claves a las empresas para esquivar pagar por los beneficios: reducir sus tributos casi a cero, acuerdos de confidencialidad y, lo que muestran los documentos citados, el denominado *tax ruling* –es decir, que estos acuerdos para evadir impuestos se puedan mantener a lo largo del tiempo–.

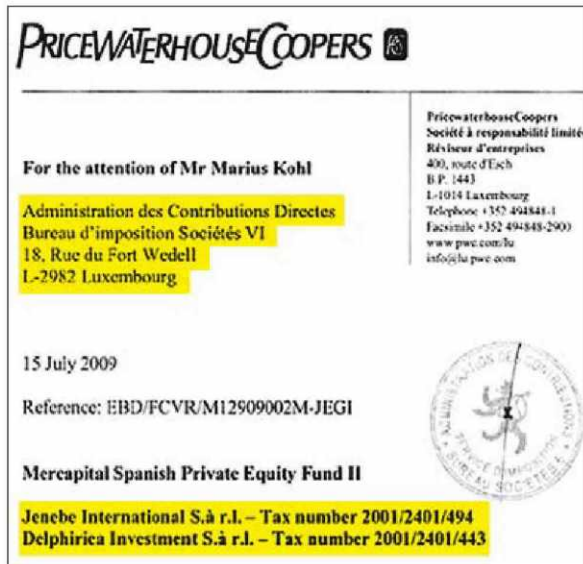
Desde PwC han aclarado a *elEconomista* que su compañía “presta servicios de asesoramiento fiscal cumpliendo estrictamente con la

Listado de firmas que eluden tributos en Luxemburgo

OPERACIONES CON FILIALES EN ESPAÑA	POR SECTORES A NIVEL MUNDIAL	
Abu Dhabi Investment Authority	FINANCIERO	Mercapital
Ace Group		Permira
AIG		Schroeders
AMP Capital Investors		UBI Banca
Babcock And Brown International		UBS
British American Tobacco		Unicredit
B. Popolare Dell'Emilia Romagna		DIST. Y CONSUMO
Burberry Group		Amazon
Carlyle Group		Burberry
Delft Management		Coach New York
Doughty Hanson		Ikea
Foresight Group		Procter&Gamble
Foyer		Timberland
Highland Capital Partners		Reckitt Benckiser
Hines		Staples
HSBC		Office Depot
Hutchison Group		LVMH
Hypo Real Estate Group	ENERGÍA	TECNOLOGÍA
Maus Freres		
McGraw-Hill / Standard & Poors		
Mercapital		
Oaktree Capital Management		
Palamon Capital Partners		
Pepsi Bottling Group		
Prudential		
Tiger Partners		
Veronis Suhler Stevenson/Lanetro Zed		
	ALIMENTACIÓN	INDUSTRIA
	SALUD	MEDIA
	SALUD	INDUSTRIA

Fuente: ICIJ.

elEconomista

Documento de PwC para Mercapital.

legislación vigente de cada país, europea o internacional”.

Este planteamiento coincide con la idea de que Luxemburgo, pese a ser miembro de la Unión Europea, no es considerado como un paraíso fiscal por los Estados miembros.

Además, esta firma de servicios profesionales explicó a este diario que “dentro del marco legal vigente, asesoramos a nuestros clientes sobre las mejores alternativas fiscales que ofrece la ley. En ningún caso este asesoramiento supone la comisión de fraude o elusión fiscal”.

No obstante, los esquemas financieros que desarrollaba esta firma seguían casi siempre dos estrategias. La primera, y más ventajosa, era crear una sociedad en el Gran Ducado y a través de ella desviar beneficios mediante la concesión de préstamos a la filial española, en teoría para poder desarrollar sus operaciones.

La compañía española, posteriormente, se los tenía que devolver con intereses. Estos intereses servían de “tapadera” para llevarse los beneficios desde aquí y trasladarlos a Luxemburgo, donde el *holding* no pagaba impuestos por los ingresos financieros que computaba.

Deducciones en España

Pero es que, además, estos intereses son gastos deducibles que desgravan en España al 30 por ciento. Después de este proceso, los beneficios –o supuestos intereses– se devolvían al país de origen de las compañías o incluso a otro paraíso fiscal.

El otro esquema que seguían era mediante el pago de un dividendo desde nuestro país, que estaba exento de tributos al ser considerado como “pago transfronterizo” y por el que tampoco hay que cotizar en Luxemburgo. Los inspectores y técnicos de Hacienda llevan años denunciando asimismo que muchas multinacionales crean sociedades en países como Luxemburgo para cobrar a sus filiales un canon por su actividad y poder reducir así sus beneficios en los países donde la tributación es más alta.

Luxemburgo dice que las prácticas fiscales en su territorio son totalmente legales

Luxemburgo defendió ayer, por su parte, la legalidad de la práctica fiscal que permite a las empresas pedir por adelantado a la administración el tratamiento impositivo que se les va a aplicar. No obstante, expresó su rechazo a que las firmas aprovechen la normativa internacional para no pagar impuestos.

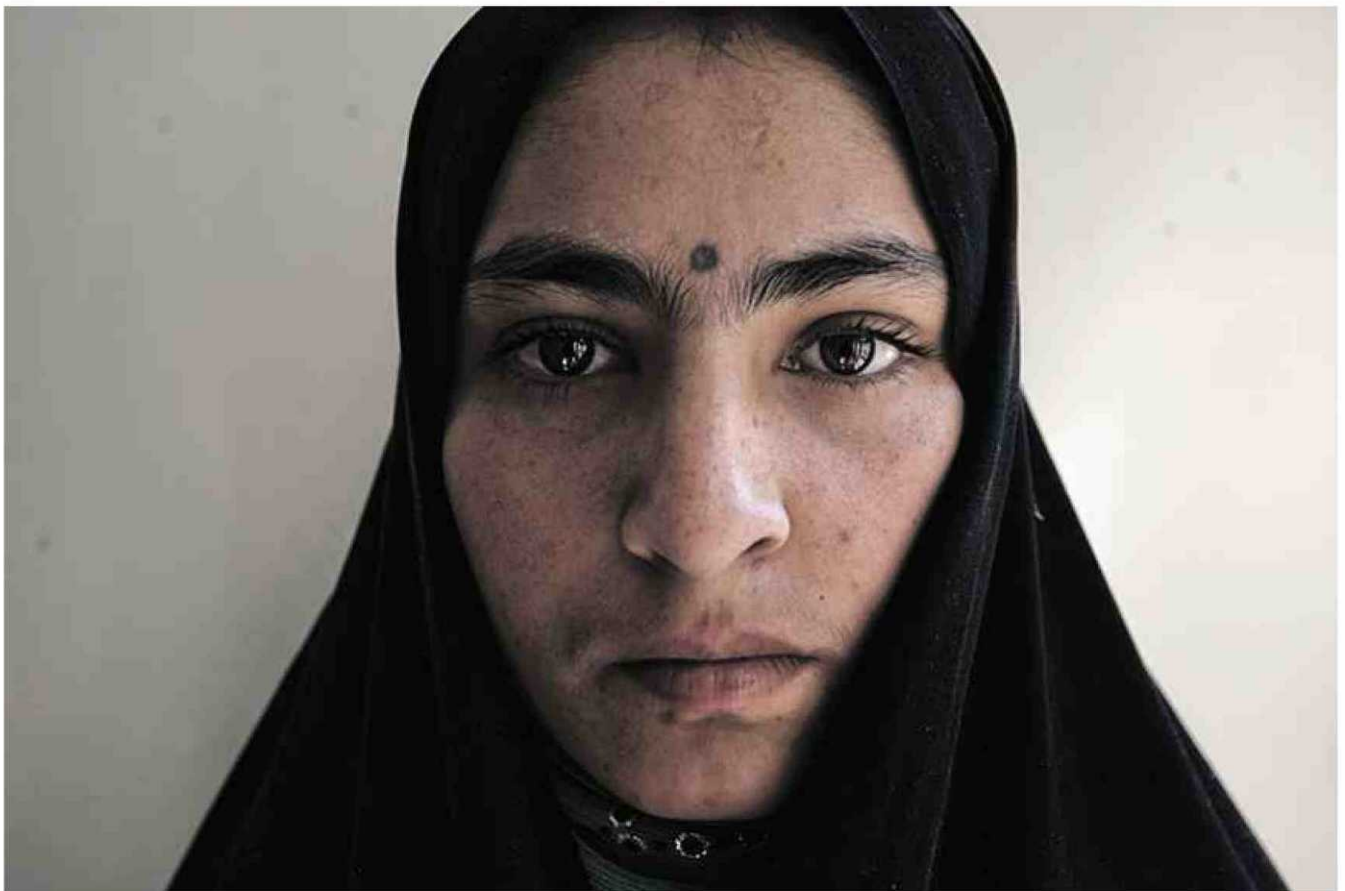
En un comunicado, el Ministerio de Finanzas de este país precisó que “la práctica de las decisiones anticipadas (conocidas como *tax rulings*) está bien establecida en un conjunto de países, incluido Luxemburgo”.

Además, recordó que la Comisión Europea ha confirmado que esa práctica respeta en general el derecho comunitario, “siempre y cuando (esas decisiones) no sean utilizadas para otorgar a las empresas ventajas de las que otras sociedades en la misma situación no podrían beneficiarse”. Bruselas, sin embargo, está investigándolo.

Fotoperiodisme d'autor

UN GRPAT D'EXPOSICIONS PERMETEN GAUDIR D'UNA EXTRAORDINÀRIA MOSTRA DE FOTOGRAFIA ACTUAL

Dones afganeses, fotografiades sense burka, expliquen la dificultat del seu dia a dia. FOTO: GERVASIO SÁNCHEZ.

"DONES, MUJERES, WOMEN. L'AFGANISTAN". GERVASIO SÁNCHEZ I MÓNICA BERNABÉ.

PALAU ROBERT, PASSEIG DE GRÀCIA, 107. FINS AL 15 DE FEBRER.

Sense burca

FÉLIX FLORES

Són imatges dures moltes d'elles, en la forma i pel seu context. Gairebé pictòriques, semblen fotos antigues, i és amb aquest tractament com Gervasio Sánchez ha fotografiat l'atavisme de l'Afganistan, que fa de les seves dones víctimes de permanents

violacions dels drets humans. Hi ha rostres i mirades, situacions dramàtiques... I no hi ha burques, tret d'una excepció anecdòtica. *Dones, mujeres, women*. *L'Afganistan* és el nom de l'exposició que es pot veure al Palau Robert, i el títol en tres idiomes remet l'edició paral·lela d'un llibre -editat per Blume- en

català/anglès i en castellà/anglès. Mònica Bernabé, l'única periodista espanyola establerta a l'Afganistan i col·laboradora del diari *El Mundo*, és l'autora dels textos i, de fet, "productora" d'aquest projecte, potser el més complex i ambiciós de Gervasio Sánchez, que ha costat gairebé sis anys de tasca, tres més dels previs-

tos quan la idea es va llançar, en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona i l'Associació per als Drets Humans a l'Afganistan (ASHDA). Gervasio Sánchez és autor de treballs de llarg alè en els quals sempre ha posat un compromís personal: les guerres dels Balcans, els desapareguts de Colòmbia o, molt especí-

alment, les víctimes de les mines antipersones a mig món, *Vides minades*.

A l'Afganistan "he topat amb el pitjor de l'ésser humà", diu el fotoreporter, que denuncia la "ignorància" i la "complicitat" de la comunitat internacional per no haver fet res "per canviar comportaments ancestrals".

WORLD PRESS PHOTO 2014

DEL 6 NOVIEMBRE AL 8
 DESEMBRE. CCCB. MONTALEGRE,
 5, BARCELONA. 6 EUROS.
 WEB: www.cccb.org

David Airob i David Ramos signen el documental guanyador sobre el calcio històric florentí. FOTO: DAVID RAMOS

WPPH 2014

PEPE BAEZA

Fa 57 anys que el certamen de fotoperiodisme més global i freqüentat celebra el registre i l'anàlisi de la realitat a través de la fotografia. El World Press Photo va néixer en l'època d'esplendor del periodisme realitzat amb càmbra, quan els diaris i revistes del món sencer lluitaven per tenir l'exclusiva de publicació dels millors documents sobre l'actualitat del món.

Llavors el fotoperiodista de qualitat era un professi-

onal respectat tant pel seu compromís personal com pel reconeixement públic de la importància de la seva funció. Els riscos i la duresa de la professió implicaven alhora l'admiració del públic i de la resta de periodistes i una compensació econòmica per part de les publicacions que permetia que la professió es desenvolupés, cobrís la totalitat del territori mundial, s'establís una competència enriquidora entre professionals i que aquests trobessin en la fundació d'agències co-

operatives la manera d'unir els seus esforços, de finançar projectes, d'oferir suport als companys en dificultats i de negociar els preus i les condicions de publicació dels seus materials gràfics amb les empreses periodístiques que aprofitaven les seves iniciatives i el seu talent.

Tot això es va acabar, massa ràpidament, en poc casual coincidència amb l'èxit del desplegament del pla neoliberal d'assalt als drets de la majoria iniciat sota els governs de Reagan i Thatcher que ha acabat amb la riquesa concentrada, però també la informació, a les mans del gran capital. A partir d'aquell moment el màrqueting va ser

l'agent encarregat, des del cor mateix dels mitjans, de decretar l'"inapropiat" dels continguts visuals d'anàlisi i denunciar en una premsa cada vegada més aplicada a satisfer les indicacions dels seus anunciants.

El fotoperiodisme viu avui dia les restes d'aquella esplendor: existeixen els autors i existeixen grans projectes i reportatges (potser, fins i tot, d'una qualitat superior a la dels millors temps), però falla la corretja de transmissió. I així el director de VISA, un altre certamen de referència, anuncia any rera any que construeix el seu festival de fotoperiodisme amb materials inèdits, rebutjats sistemà-

ticament per les grans capçaleres de tot el món.

Per això és important mantenir els impulsos que donen aire a una professió tan bonica i tan condemnada pels poders fàctics (econòmics i subsegüentment estètics) com és el fotoperiodisme. Aquest any David Airob, fotògraf de *La Vanguardia*, al costat de David Ramos i José Bautista han estat premiats per un excel·lent documental sobre el Calcio Històric florentí: veure el seu multimèdia ja justifica acostar-se al CCCB i gaudir, gràcies a l'experta organització de Photographic Social Vision, de la supervivència d'una disciplina periodística socialment tan necessària.

Agenda d'altres exposicions de fotografia

• 'El desfici pel gust', de Jordi Calafell.

FINS AL 10 DE GENER. GALERIA BARCELONA LA FOTOGRÀFICA. ROSSEND ARÚS, 11. BARCELONA. Selecció d'obres de Calafell allunyades del registre més documental de la fotografia, realitzades entre 1992 i 1996.

• 'Todas las cosas del mundo', de Ricky Dávila.

FINS AL 6 DE MARÇ. MUSEU GAS NATURAL FENOSA. PLAÇA DEL GAS, 1. BARCELONA. La mostra recull una selecció de 46 fotografies en blanc i negre, sis de les quals són poemes fotografiats.

• 'LensCulture Talents Emergentes: 50 fotògrafs contemporàneos'

FINS AL 8 DE NOVEMBRE. GALERIA VALID FOTO BARCELONA. BUENAVENTURA MUÑOZ, 6. BARCELONA. Aparador de més de 60 obres de fotògrafs de diversos països.

SCAN TARRAGONA

FINS EL 21 DE DESEMBRE. DIVERSOS ESPAIS. WEB: www.scan.cat

Dona ortodoxa ressa a Jerusalem. FOTO: JORDI PIZARRO

Fotografia amb futur

SARA SANS

El Festival Scan Tarragona s'ha convertit en un ambiciós aparador de la fotografia contemporània amb una potent secció oficial, amb gairebé 30 exposicions paral·leles en diversos espais de la ciutat i una quinzena d'activitats i tallers. *Talent Latent*, l'exposició central del certa-

men reuneix la obra de deu joves creadors internacionals com Anne Berry (Estats Units), Rodrigo Illescas (Argentina), Pixy Yijun (Xina) o els espanyols Iñaki Bergara, David Catá i els barcelonins Albert Bonsfills, Jordi Pizarro o Marina Ruiz.

Amb ells afloren les noves tendències estilístiques i àmbits temàtics ja sigui en

forma de reportatge, fotografia documental no intervinguda, fotografia escenificada o construïda, retrat, autorretrat, paisatge o diari personal. L'exposició estarà oberta fins el 21 de desembre a l'Espai Tabacalera, escenari també del *Scan PhotoBooks*, una complerta mostra (gairebé un centenar) de fotollibres i fanzines

fotogràfics d'àmbit estatal i internacional autoeditats durant els últims tres anys. Aquesta mostra es podrà veure a Tarragona fins el 21 de desembre i després (del 5 al 27 de febrer) al The Folio Club, a Barcelona.

El festival, dirigit per la Fundació Forum per la Fotografia, ha comptat amb noms propis com el del fotògraf Joan Fontcuberta, Andrzej P. Florkowski (director de Photodiploma), Angela Ferreira (directora de Encontros da Imagem, de Portugal) o François Hébel, director del festival d'Arles. Tots ells han participat en el jurat de Full Contact, una altra de les propostes de Scan i

que ha reunit a la ciutat nous fotògrafs i experts del món de l'art i galeristes per seleccionar la producció de dos projectes. Fotografia i poesia visual també es donen la mà al festival amb una altra exposició que es podrà veure fins a l'11 de gener al Tinglado 2 del Moll de Costa.

La lògica SCAN ha impregnat la ciutat amb gairebé 30 mostres d'estils diferents i a espais molt diversos: des del Museu Nacional Arqueològic, que acull la exposició *Mr. Ardan, gran viatger del segle XIX*, de Xavier Mulet; a la de Jordi Ortiz a la Fundació Forum o *Intransferibles*, de Pep Escoda.

• 'The most important thing. Retratos de una huida', de Brian Sokol
 FINS AL 8 DE FEBRER. CAIXAFORUM
 BARCELONA. AV. DE FRANCESC FERRER I
 GUÀRDIA, 6-8. BARCELONA.
 Una mirada sobre la vida
 d'aquelles persones que han hagut
 de fugir de casa seva pels conflictes
 a diferents països emportant-se
 únicament el més important.

GÈNESI

FINS EL 8 DE FEBRER. CAIXAFORUM
 BARCELONA. AV. FRANCESC FERRER
 I GUÀRDIA, 6-8, BARCELONA.
 ENTRADA: 4 EUROS, MENORS DE
 16 ANYS, ENTRADA GRATUÏTA.
 WEB: obrasocial.lacaixa.es

Dones del poble Zo'é de To-wari Ypy, a Pará, Brasil. Utilitzen la fruita vermella de la bixa (Bixa orellana) per pintar els seus cossos. FOTO: SEBASTIÃO SALGADO

L'advocat de la bellesa

PEDRO VALLÍN

La revisió crítica de la cultura, a partir dels anys seixanta, basada en una mena de paranoia hegeliana, va concloure que ja que el consum és una forma de dependència material, el consum cultural és una forma de dependència intel·lectual, i que les expressions cultu-

rels burgeses no són més que una forma inadvertida de dominació, una eina per inocular models de comportament acomodaticis en les classes treballadores. És a dir, que la cultura, singularment la popular, era un mecanisme d'alienació. La bellesa va passar doncs a ser considerada una formulació cultural conservadora i

complaent i d'allà al lletgisme contracultural hi havia sol un pas petit, que es va donar amb tal entusiasme que allà ens hem quedat.

Per il·lustrar-lo, aviat podrem rememorar les imprecacions que va rebre la pel·lícula *Slumdog Millionaire* per fer plans bonics de les faveles índies, ja que s'estrena aviat *Trash*, *ladrones*

de esperanza, una altra peça adornada del mateix pecat.

És precis aquest context per comprendre en quina mesura el fotògraf Sebastião Salgado (Minas Gerais, 1944) és un insubmissa a la impugnació crítica de la bellesa. Les seves feines han servit per denunciar la injustícia de la pobresa, però també l'explotació, l'ambició i fins al genocidi, en llibres i exposicions en els quals ha estat l'exquisida bellesa de les seves composicions en blanc i negre, i no el patetisme o l'explicitud, el seu vehicle per remoure consciències. Va ocórrer que l'horror de Ruanda va ferir l'ànim d'aquest home de mirada

sagaç i blava. Es va refugiar llavors a la seva finca de Minas Gerais i es va entregar a l'afany de fer créixer un bosc en el seu desertitzat entorn. I com en el conte de Jean Giono *L'home que plantava arbres*, va tenir èxit. Recobrada la bravura, va emprendre un altre projecte de gairebé una dècada: capturar la bellesa indòmita del planeta, indiferent a l'acció predatoria de l'home.

Això és *Gènesi*, la feina de Salgado que ha portat a Barcelona CaixaForum: la bellesa sublim, en termes purament kantians, que ens envolta i que la nostra mirada, educada per a la paranoia, no ens deixa de veure.

El presidente de la Comisión Europea, Jean-Claude Juncker, en una rueda de prensa en el Parlamento de Estrasburgo, en octubre. / FREDERICK FLORIN (AFP)

que recordó el derecho de la Comisión a investigar más allá si encuentra elementos relevantes.

Eso es lo que estudia en estos momentos la nueva comisaría de Competencia, Margrethe Vestager. La sucesora de Joaquín Almunia aseguró en un comunicado que aún no ha decidido si las nuevas informaciones implicarán una nueva línea de investigación por parte de Bruselas.

Pese a la barrera de contención que intentó construir el Ejecutivo comunitario, el grueso de grupos políticos en el Parlamento Europeo exigen explicaciones a Juncker. En nombre de la institución, el presidente de la Eurocámara, Martin Schulz, pidió a la Comisión Europea "que examine estos casos para determinar si in-

El caso explota seis días después del estreno de la Comisión Europea

El líder de la UE era primer ministro y titular de Finanzas durante los hechos

Una investigación sobre evasión de impuestos pone en aprietos a Juncker

Luxemburgo firmó pactos secretos con 340 multinacionales para eludir al fisco

LUCÍA ABELLÁN
Bruselas

Una tormenta política se cierne sobre el presidente de la Comisión Europea, Jean-Claude Juncker, seis días después de asumir el cargo. La revelación de un controvertido marco fiscal que permite a cientos de multinacionales afincarse en Luxemburgo y reducir a niveles testimoniales su tributación pone en apuros a Juncker, primer ministro luxemburgués durante 18 años y también ministro de Finanzas en la época en que se firmaron esos acuerdos con las empresas. La Comisión, ahora liderada por Juncker, anunció ayer que ampliará las investigaciones ya abiertas contra Luxemburgo y otros países por prácticas similares si en-

cuentra motivos para hacerlo, sin prejuzgar la decisión definitiva.

El Consorcio Internacional de Periodistas de Investigación divulgó ayer en una treintena de diarios un extenso trabajo que demuestra que las prácticas para favorecer la evasión fiscal en Luxemburgo van más allá de casos concretos como los que investiga Bruselas. Al menos 340 multinacionales —entre ellas, Pepsi, Ikea o Deutsche Bank— se han beneficiado de acuerdos *ad hoc*, bendecidos por las autoridades fiscales luxemburguesas, que les han permitido eludir el grueso de su tributación por beneficios.

Las compañías podían llegar a pagar un 2% sobre sus ganancias, frente al 28,6% que rige en Luxemburgo (o el 21% de media europea si se tiene en cuenta que muchas

de esas cantidades tendrían que tributar en el país europeo donde se genera la actividad económica de la empresa, no en Luxemburgo). Los diarios que han investigado estos documentos estiman en varios miles de millones de euros las pérdidas potenciales para las arcas públicas, cantidades nada desdeñables, especialmente en un marco de continuos recortes presupuestarios en toda Europa. Y los investigadores advierten de que podría haber mucho más.

Esos pactos fiscales se firmaron entre los años 2008-2010, coincidiendo con el periodo en que Juncker compatibilizó su labor de primer ministro con la de ministro de Finanzas, cartera que ocupó desde 1989, con competencias directas sobre fiscalidad. Aunque su portavoz en la Comisión

intentó ayer desvincular esas decisiones de la acción directa de Juncker, las probabilidades de que el titular de Finanzas conociera ese marco en un país de 550.000 habitantes son elevadas.

El nuevo presidente de la Comisión Europea evitó ayer dar explicaciones y anuló el único acto público que tenía en Bruselas, para enfado de los organizadores, que se quejaron en un comunicado. El día anterior había comparecido ante la prensa y un periodista le preguntó precisamente por la investigación que ya abrió Bruselas en julio sobre posibles abusos en el marco fiscal ventajoso ofrecido a varias empresas. "Me abstendré en este asunto. Y no lo voy a frenar porque me parecería indecente", declaró. Su portavoz se remitió a estas palabras, aun-

fringen la legislación y tome medidas rápidamente si es necesario". Socialdemócratas, liberales, la izquierda unitaria y los verdes exigieron también que Juncker explicara lo ocurrido. Sin aludir al presidente, el ministro alemán de Finanzas, Wolfgang Schäuble, aseguró que Luxemburgo "puede hacer más" contra estas prácticas, mientras su homólogo francés, Michel Sapin, sentenció: "No son aceptables para nadie".

Quiénes no pudieron eludir las explicaciones fueron los actuales responsables del Gobierno luxemburgués. El primer ministro, Xavier Bettel, aseguró que esas prácticas "son conformes a las reglas nacionales e internacionales". Argumentos similares empleó en Bruselas el ministro de Finanzas, Pierre Gramegna, que había convocado a los periodistas para vender las excelencias del fin del secreto bancario que su país aplicará el próximo 1 de enero y tuvo que cambiar rápidamente su discurso hacia un terreno mucho más pantanoso.

En una sala abarrotada de periodistas extranjeros, Gramegna admitió que a veces "lo que es legal puede no ser éticamente com-

La ingeniería tributaria drena las arcas estatales

L. A., Bruselas

La ingeniería fiscal es la mayor amenaza para las arcas públicas del siglo XXI. La investigación internacional sobre el caso luxemburgués revela una práctica muy generalizada para las multinacionales en diversos puntos del planeta. En este caso, el cliente estaba representado por un asesor de la consultora PricewaterhouseCoopers, que se reunía con las autoridades belgas para obtener el sello

de conformidad a la elusión tributaria. Ello permite a las compañías no tener que enfrentarse a posibles alegaciones posteriores, aunque la Comisión Europea siempre tiene la posibilidad de rastrear esos acuerdos como posibles ayudas de Estado discriminatorias.

El mecanismo por el cual cientos de multinacionales pueden acabar reconduciendo sus beneficios de manera que solo tributen en Luxemburgo, no en el lugar donde fueron genera-

dos, trae de cabeza a las Haciendas europeas, también a la española, que en los últimos años ha abierto investigaciones contra varios gigantes, entre ellos Google. Las empresas fijan su matriz en Luxemburgo y crean una maraña de filiales que pueden ir transfiriendo sus activos al país con tributación más ventajosa. Al final, ni siquiera está claro que acaben pagando algo en ese destino, sino que pueden derivarlo a paraísos fiscales donde el pago sea inexistente.

Un ejemplo tipo de estas prácticas abusivas es la concesión de un préstamo que una matriz hace a su filial para una operación económica. Esta segunda firma tendrá que abonar a la matriz intereses por esas cantidades prestadas, pero podrá deducirse los intereses de la suma que tenga que abonar a Hacienda. Esas deducciones mermarán considerablemente la factura que la filial tuviera que pagar al fisco en concepto de impuesto de sociedades.

En otros casos, las filiales en países con una tributación normal son legalmente meras prestatarías de servicios de las matrices, que les abonan una comisión y les retiran todos los ingresos para transferirlos donde más conviene por cuestiones tributarias.

En el caso luxemburgués, una sola persona, Marius Kohl, con 37 años de servicio en la Administración fiscal, estampó su firma sobre los 548 acuerdos filtrados a los periodistas de investigación y que daban a las compañías la tranquilidad de no ver cuestionadas estas prácticas. Con la ventaja, además, de que

patible con la norma" y se declaró dispuesto a colaborar con Bruselas. En todo caso, se escudó en que muchos otros países tienen esquemas similares y manifestó su intención de mantener el modelo: "Esto no lo puede resolver un país solo, tiene que hacerlo en cooperación con el resto".

El problema de fondo reside en una batalla fiscal —en buena medida desleal— que han emprendido varios países en los últimos años para intentar atraerse la jugosa inversión de las multinacionales. Más allá de ofrecer tipos muy bajos sobre el impuesto de sociedades —el caso irlandés, con el 12,5% sobre las ganancias, ha sido muy cuestionado— algunos Gobiernos han puesto en marcha acuerdos que permiten a las em-

Las compañías solo pagaban un 2% de sus ganancias frente al 21% europeo

Las pérdidas para el erario público suman miles de millones de euros

presas hacer una interpretación abusiva de las ventajas fiscales para acabar reduciendo prácticamente a cero su tributación. Los países logran mantener estos dudosos esquemas recurriendo al miedo económico: si se eliminan, el capital huirá a otros países que los mantengan.

La Comisión Europea opta por abordar el asunto de manera parcial, como si se tratase de un problema de competencia, cuando en realidad es un asunto de pura fiscalidad. Bajo el mandato de Almunia, que concluyó la semana pasada, Competencia abrió investigaciones formales contra Irlanda, Holanda y Luxemburgo por estas prácticas, además de pedir información a otros Estados por razones similares. En el caso de Luxemburgo, hay dos investigaciones abiertas y afectan a los tratos favorables que su Hacienda procuró a Amazon y a la filial financiera de Fiat.

La única vía que encuentra Bruselas de prohibir estos tratos es demostrar que son ayudas de Estado que distorsionan el libre mercado, pues otras compañías no tienen la oportunidad de acogerse a las mismas reglas.

esos documentos no están expuestos al escrutinio público porque son secretos. Bruselas pidió en julio conocer algunos de esos pactos, una medida considerada abusiva por el ministro luxemburgués de Finanzas. "¿Se puede pedir a los Estados miembros que comuniquen todas las decisiones fiscales? Me parece excesivo, va más allá de lo previsto", se defendió ayer Pierre Gramegna. Lejos de aceptar la decisión, el ministro anunció que su país ha recurrido al Tribunal Europeo de Justicia —con sede precisamente en Luxemburgo— esa demanda de información fiscal.

Ley del silencio en el Gran Ducado

- Luxemburgo protege a empresas y bancos con un tratamiento ventajoso
- Con medio millón de habitantes, el país alberga un total de 140 bancos

IGNACIO FARIZA
 Luxemburgo

Cae la noche en el barrio de Kirchberg, al norte de Luxemburgo capital. Es el epicentro de la industria financiera del Gran Ducado y *milla de oro* para toda empresa que quiera establecerse aquí, donde los edificios de oficinas de grandes bancos y consultoras se disputan el espacio con las instituciones europeas. Las luces del edificio de Deutsche Bank se apagan poco a poco y los trabajadores más rezagados se retiran como un jueves cualquiera, ajenos al enésimo escándalo fiscal, que vuelve a traer el foco de atención a este diminuto país inscrito en el corazón de la Unión. Más de 300 multinacionales de la talla de Ikea, Amazon, Accenture, Pepsi, Heinz y el propio Deutsche Bank —metido en todos y cada uno de estos líos— se beneficiaron entre 2008 y 2010 de acuerdos fiscales *ad hoc* con el Gobierno luxemburgués que les permitían pagar apenas un 2% en concepto de impuesto de sociedades, frente al 28,6% que rige oficialmente en Luxemburgo. El país tiene una bien ganada fama de paraíso fiscal; quizá porque se encierra en un silencio hermético cuando aparecen ese tipo de historias.

Unas pocas voces rompen ese sigilo. "Luxemburgo es un buen lugar para hacer negocios. ¿La fiscalidad? Influye", reconoce Dorit

El Ejecutivo y los empleados de las firmas afectadas cierran filas

"Pregúntele a Juncker", alega una mujer en la 'milla de oro' financiera

Hermann, una empleada que abandona las dependencias del gigante financiero alemán en Luxemburgo. La conversación termina de manera abrupta cuando se le pregunta por la implicación de su empresa en el caso. "Trabajo en el departamento de pagos, no en temas fiscales", añade. Un grupo de empleados perfectamente trajeados sigue sus pasos, también aparentemente ajenos a lo publicado, a pesar de que *L'Essentiel*, el diario gratuito más leído en el Gran Ducado, ha despertado a los luxemburgueses informando en primera página del *Luxleaks*: "Una bomba sobre Luxemburgo".

El orden de este tranquilo micropais permanece inalterado pese al alud de información sobre las artimañas fiscales de Luxemburgo, que todo el mundo aquí parece conocer y de las que prácticamente nadie quiere hablar. Apenas ocho kilómetros al sur de Kirchberg, en el barrio de Gaaspe-

Escultura *El banquero alto* en el barrio de Kirchberg, en Luxemburgo. / WHITE STAR

Los involucrados

► Entre las 340 multinacionales que tenían acuerdos con Luxemburgo que les permitían reducir notablemente sus facturas fiscales figuran compañías como **Ikea**, **Deutsche Bank** o **Pepsi**.

► La Comisión ya estaba investigando el posible trato fiscal favorable del Gran Ducado a **Amazon** y **Fiat**.

► La **sociedad de capital riesgo española Mercapital**, que en 2012 se fusionó con N+1, creó dos fondos de inversión en Luxemburgo, uno en 2002 y otro en 2009, según consta en documentos publicados por *The Guardian* tras la indagación del Consorcio Internacional de Periodistas de Investigación. La compañía no ha querido hacer comentarios.

rech, se levanta la flamante sede de PwC, la consultora que se ha convertido en una de las protagonistas del caso por haber asesorado a muchas de esas empresas en sus maniobras de "optimización fiscal". Nadie abre la boca: es un asunto demasiado sensible; todos y cada uno de los trabajadores interpellados por este diario se remiten al escueto comunicado en el que la empresa estadounidense asegura haber cumplido en todo momento con la legislación fiscal "local, europea e internacional".

Hasta 140 bancos tienen oficinas en este paradójico Estado con apenas medio millón de habitantes, uno de los seis fundadores de la Comunidad Europea, germen de la UE actual, a la par que principal alcantarilla fiscal de la Unión por la que se escapan miles de millones de euros cada año. El Gran Ducado también es la segunda plaza mundial de fondos de inversión y *hedge funds* (fondos de alto riesgo), solo por detrás de EE UU. Bruselas considera que ese grado de concentración está directamente relacionado con el hecho de que en Luxemburgo no hay ninguna voluntad política para acabar con un esquema fiscal que es la gallina de los huevos de oro para empresas e instituciones financieras, y que a la vez resta recursos fiscales a otros países de la UE.

En pleno casco histórico, una de esas calles serpenteantes que ofrecen las mejores vistas de Luxemburgo termina en un complejo de oficinas de escasa altura que acoge la sede europea del gigante del comercio electrónico Amazon, otra de las empresas que firmó un acuerdo fiscal con el Gobierno luxemburgués y que ya está siendo investigada por la Comisión. Sophie, una trabajadora belga del departamento de personal de la multinacional estadounidense que prefiere no dar su apellido, dice no saber nada sobre los acuerdos fiscales. "Lo he leído en la prensa", afirma mientras apura un cigarrillo en el patio central que hace las veces de vestíbulo exterior de entrada a las oficinas. "De todas formas, la mejor persona para hablar de esto es Juncker. Le conoce, ¿no?", deja caer en referencia a Jean-Claude Juncker, recién nombrado presidente de la Comisión y primer ministro de Luxemburgo entre 1995 y 2013, en los años en los que su país firmó los acuerdos que beneficiaron a 340 multinacionales. "Pregúntele a Juncker. Quizá él tenga la respuesta", cierra.

COMUNICACIÓN

Los Ondas premian el humor ácido

'Todo por la radio' e 'Ilustres ignorantes' se llevan los galardones al mejor programa ● Arturo Valls y Mamen Mendizábal, los presentadores más valorados

D. F. GUERRERO / N. MARCOS
 Barcelona / Madrid

Desde el Estudio Toresky de Radio Barcelona, la emisora que en los próximos días cumple su 90º aniversario, la cadena SER dio ayer a conocer los ganadores de la 61ª edición de los Premios Ondas, los galardones que distinguen la mejor labor en radio, televisión, música y publicidad y que se entregarán el próximo día 25 en el Liceu de Barcelona. El jurado reconoció a *Ilustres ignorantes* como el mejor espacio televisivo de entretenimiento. El programa de Canal +, en el que reina el humor irreverente, está capitaneado por Javier Coronas, Pepe Colubi y Javier Cansado. En portada, de La 2 de TVE, obtuvo el galardón al mejor programa de actualidad. El premio sorprendió a José Antonio Guardiola y un equipo del programa en Sudáfrica. El periodista de TVE mostró su "orgullo y alegría" por un premio que "coincide con el 30º aniversario del programa".

En la categoría de mejor serie, las vencedoras *ex aequo* fueron *El Príncipe*, de Telecinco, y *El tiempo entre costuras*, de Antena 3. José Sacristán fue distinguido como el mejor actor por *Velvet* (Antena 3). "Es un honor. Lo valoro muchísimo, sobre todo teniendo en cuenta el listado de ganadores que me preceden", explicó. La actriz Adriana Ugarte recibió el galardón por su papel en *El tiempo entre costuras*, también del canal de Atresmedia. El premio al mejor programa emitido por cadenas no nacionales recayó en *Alguna*

José Sacristán y Adriana Ugarte se llevan las categorías interpretativas

'El Príncipe' y 'El tiempo entre costuras', las series más reconocidas

pregunta más, de TV3. "Se ha valorado la capacidad de pasar del formato radiofónico al televisivo", detalló el veterano periodista de la SER Josep María Martí, quien a su vez recibe un premio especial del jurado. "La historia de la radio y de la SER no se puede explicar sin su trayectoria y talento", aseguró Augusto Delkader, presidente de PRISA Radio.

Arturo Valls, de Antena 3, ganó en la categoría de mejor presentador, mientras que Mamen Mendizábal, de La Sexta, es la mejor presentadora. "Estoy encantada por dos razones: porque valoran el esfuerzo que supone hacer un programa de actualidad por la tarde, franja realmente difícil, y porque no hay un premio que me

El equipo de *Todo por la radio*, premiado con el Ondas al mejor espacio radiofónico.

Imágenes de las series *El Príncipe* (arriba) y *El tiempo entre costuras*.

haga más ilusión que este, porque la radio es la banda sonora de mi vida", afirmó Mendizábal.

El espacio de la SER *Todo por la radio* es reconocido como el mejor programa radiofónico. A los mandos de este formato de humor, que se emite dentro del vespertino *La ventana*, de la SER, se halla Toni Martínez, quien sostiene que este es un premio para un modelo de radio que no está basado en la tertulia. Este bloque de sátira sobre la actualidad responde a "una necesidad de evasión y una manera de evadirse ofreciendo una visión distorsionada de la realidad de la que queremos evadirnos".

En la línea del humor ácido, Toni Clapés, de RAC1, obtuvo el

premio a la trayectoria en radio. Con más de 30 años en el periodismo radiofónico, ha trabajado en emisoras como Catalunya Radio y Radio Barcelona.

Los Ondas también rinden homenaje a la carrera musical de Joan Manuel Serrat, para el que ha sido su tercer galardón. "Los tres premios han llegado en tres momentos muy diferentes de mi vida, uno como artista revelación, otro por mi música y otro por toda mi carrera. Estoy muy contento porque Radio Barcelona además es mi casa artística, resaltó el cantautor catalán.

Con información de Rosario G. Gómez y Fernando Morales.

INTERNACIONALES Ondas 2014

► RADIO:

Trata de personas: Mercaderes de la inocencia (Radio Rivadavia, Argentina) y El Cairo, 11 de febrero de 2011 (Rundfunk Radio Berlín).

► TELEVISIÓN:

Festival de Eurovisión de 2014 (Danish Broadcasting Corporation, UER, Alemania) y Cultural Shock (RAI).
Mención especial del jurado: Ochéntame (Grupo Ganga, RTVE, España).

NACIONALES

► RADIO:

Mejor programa: *Todo por la radio* (cadena SER).

Cobertura informativa:

Ponte das ondas (emisoras de Galicia y Portugal).

Premio a la trayectoria:

Toni Clapés (RAC 1).

Mejor programa musical:

Un lugar llamado mundo (Europa FM).

Premio especial del jurado:

Josep María Martí i Martí (cadena SER).

► TELEVISIÓN:

Mejor programa de entretenimiento:

Ilustres ignorantes (Canal +).

Actualidad: *En portada*

(La 2 de TVE).

Presentador: Arturo Valls

(Antena 3).

Presentadora: Mamen

Mendizábal (La Sexta).

Serie: *El Príncipe* (Telecinco)

y *El tiempo entre costuras*

(Antena 3).

Actor: José Sacristán, por *Velvet*.

Actriz: Adriana Ugarte, por

El tiempo entre costuras.

Programa emitido por cadenas no nacionales:

Alguna pregunta más? (TV3).

► MÚSICA:

Premio a la trayectoria:

Serrat y Los del Río.

Artista: Malú.

Antonio Asensio Mosbah (dreta), Gemma Mengual i Joan Vehils bufen les espelmes del pastís d'aniversari.

Joan Vehils, flanquejat per Joan Clotet i Josep Maria Bartomeu.

Les nedadores de l'equip de sincronitzada, ahir a la nit, a la gala.

FESTA A L'ANTIGA FÀBRICA DAMM

El diari 'Sport' celebra els 35 anys

MIREYA ROCA
BARCELONA

Les estrelles de l'esport es van vestir ahir a la nit de gala per celebrar els 35 anys del diari *Sport*. Discretes corbates i vestits tan foscos com sobris van ser les senyes d'identitat dels esportistes que van anar a l'Antiga Fàbrica Damm per commemorar, juntament amb **Antonio Asensio**

Mosbah, president del Grup Zeta, i **Joan Vehils**, director del diari, l'aniversari del rotatiu, un referent de la premsa esportiva a Catalunya.

L'acte va comptar amb una àmplia representació del Barça: al capdavant, el seu president, **Josep Maria Bartomeu**, i al seu costat, **Carles Puyol** i el director esportiu del club, **Andoni Zubizarreta**. A l'al-

Carles Puyol saluda l'expresident del Barça Joan Laporta.

tra punta de la sala, l'expresident **Joan Laporta**, encara eufòric per la recent resolució judicial que l'exonera de pagar gairebé 50 milions d'euros al club.

També hi van ser presents el president de l'Espanyol, **Joan Collet**; el president de la Penya, **Jordi Villacampa**; les campiones de waterpolo **Maica García**, **Mati Ortiz** i **Laura Ester**; els guanyadors del París-Dakar **Dani Roma** i **Marc Coma**; les sirenes sincronitzades **Gemma Mengual** i **Ona Carbonell**, i l'extenista **Conchita Martínez**. Tots ells, més destacats directius, anunciant i polítics, van disfrutar d'una vetllada distesa en què es va servir un còctel maridat i que va estar amenitzada pel xou de **Pep Plaza**. ==

DISTINCIONS AUDIOVISUALS

'APM?', algun Onda més?

► El xou de TV-3 obté el premi de tele, després de guanyar el de ràdio el 1997

OLGA LERÍN
BARCELONA

El programa de TV-3 *Alguna pregunta més?*, les sèries *El tiempo entre costuras* (A-3TV) i *El Príncipe* (Tele 5), els presentadors Arturo Valls i Mamen Mendizábal, el periodista Toni Clapés i el cantautor Joan Manuel Serrat, entre altres, han estat distingits en la 61a edició dels premis Ondas, que atorga Ràdio Barcelona. El consens en el jurat i l'èxit del grup Atresmedia –amb sis estatuetses– sobresurten en un any en què hi han concorregut gairebé 300 candidatures de més de 20 països.

El veterà espai d'humor *APM?* ha estat considerat el millor programa de TV autonòmic per «la capacitat dels guionistes i realitzadors de traspassar un format radiofònic d'èxit a la tele i millorar les seves característiques», segons Josep Maria Martí, secretari general dels Ondas, que, a més a més, ha rebut un premi especial del jurat. Aquest serà el segon Ondas per a *APM?* (el primer el va obtenir l'any 1997, la versió radiofònica). Guillem Sans, director del xou, es va mostrar ahi il·lusionat amb aquest reconeixement «a 20 anys de treball» (els 10 últims a la TV): «Som un espai d'humor que beu de les imatges de la televisió, fa riure i entretingut, amb un punt de mala llet i de contestació».

LA «BANDA SONORA» // Arturo Valls (A-3) i Mamen Mendizábal (La Sexta) són els millors presentadors. Per a la periodista de *Más vale tarde*, l'Ondas forma part de la «banda sonora» de la seva vida, i és un reconeixement «a l'esforç de fer un programa d'actualitat a la tarda, que ha sigut molt complicat. L'espai ha sigut *pico palo* i ha costat consolidar-lo».

En portada (La 2) ha aconseguit l'Ondas al millor programa d'actualitat. La notícia va sorprendre ahi José Antonio Guardiola, director del veterà espai de reportatges, a Sud-

ELS PRINCIPALS GUARDONATS

Millor programa autonòmic

APM?

TV-3

MILLOR PRESENTADOR

Arturo Valls

A-3

MILLOR PRESENTADORA

Mamen Mendizábal

La Sexta

MILLOR PROGRAMA D'ACTUALITAT

En portada

La 2

MILLOR PROGRAMA D'ENTRETENIMENT

Ilustres ignorantes

Canal+

Millor sèrie ('ex aequo')

El Príncipe

T-5

El tiempo entre costuras

A-3

Millor actor

José Sacristán

Velvet, A-3

PREMIOS A LA TRAYECTORIA MÁS DESTACADA

Toni Clapés

Joan Manuel Serrat

Los del Río

MILLOR PROGRAMA DE RÀDIO

Todo por la radio

Cadena SER

MILLOR ACTRIU

Adriana Ugarte

El tiempo entre costuras, A-3

PROGRAMA MUSICAL DE RÀDIO

Un lugar llamado mundo

Europa FM

Font: Ràdio Barcelona

EL PERIÓDICO

PRESENTADOR TOT TERRENY

Arturo Valls es confessa al 'Teletodo'

► El presentador Arturo Valls estava ahi exultant amb la notícia del seu primer premi Ondas. I això que la notícia el va agafar en un mal trago. «Estava assajant per a *Los viernes al show* i amb una perruca de la Pantoja!», va dir ahi sobre el programa que copresenta amb Manel Fuentes, a Antena 3. «Em sento com un futbolista, a qui donen un premi, però el que és important és l'equip», va afegir. El jurat dels Ondas ha valorat la seva «gran versatilitat, la seva solvència i la seva capacitat indiscutible per seduir

l'audiència». Valls es va sentir acompanyat davant de tant piropo. «¡Que bonic!, però més que seduir la gent, el que passa és que aquesta em veu amb bons ulls. M'imagino que és natural...», va reflexionar.

► El polifacètic comunicador presideix la portada del *Teletodo*, que es publica demà amb EL PERIÓDICO. Valls, que també presenta a A-3 *Ahora caigo!*, va explicar la seva trajectòria al mitjà. «A veure si això de l'Ondas em fa promoció i A-3 em dona algun programa», va dir.

àfrica, des d'on va expressar el seu «orgull i alegria» pel premi, en un any que «coincideix amb el 30è aniversari» del programa. A més a més, TVE ha obtingut una menció especial en la categoria internacional per *Ochéntame*, retrat de l'Espanya de l'època de la sèrie *Cuéntame...* Els Ondas també han distingit la final del Festival d'Eurovisió, emesa per la televisió danesa, amb el premi internacional. *Ilustres ignorantes* (C+) s'ha emportat el de millor espai d'entreteniment.

El títol de la millor sèrie espanyola ha recaigut, *ex aequo*, en dos èxits de la temporada passada, *El tiempo entre costuras* (també ha rebut estatueta Adriana Ugarte, com a millor actriu), d'A-3, i *El Príncipe* (Tele 5). «El millor premi va ser el primer dia d'emissió amb el suport del públic», va declarar Emilio Pina, productor executiu de la sèrie basada en el llibre de Maria Dueñas, catalogada pel jurat com «un exercici impecable d'adaptació d'una obra literària».

Atresmedia és la gran triomfadora d'aquesta edició, a l'obtenir un total de 6 estatuetses entre ràdio i televisió

César Benítez, un dels productors i creadors de la sèrie *El Príncipe*, va destacar la «feina tremenda» i la «tasca col·lectiva» que ha suposat una producció «molt complicada». «És un premi molt merescut també per a *El tiempo...* i anima tots els que fem ficció en aquest país», va dir. José Sacristán ha rebut el guardó a millor actor (Velvet, A-3).

Toni Clapés (RAC1) ha obtingut el reconeixement a la trajectòria més destacada a la ràdio –«la seva bona manera de fer traspasa fronteres», va dir Augusto Delkader, president de Prisa Radio–, mentre que *Todo por la radio* (Cadena SER) s'ha emportat el de millor programa, i *Un lugar llamado mundo* (Europa FM), el de millor programa musical.

Joan Manuel Serrat, Los del Río, Malú, Primavera Sound i Lang Lang completen el palmarès en música. Els cavallets alats s'entregaran dimarts que ve, 25 de novembre, al Gran Teatre del Liceu. ≡

LA BORSA O LA VIDA

DEMÀ
Albert Om

Xavier Bosch

Un Ondas per al Clapés

Després de tants anys d'esperar-ho, i encara més de merèixer-ho, Toni Clapés va saber ahir que ha guanyat el premi Ondas de ràdio per la seva trajectòria. Després del programa, ho va celebrar anant a jugar a tennis. Com cada dijous. Amb els amics de sempre, que no tenen res a veure amb les vanitats mediàtiques. Aquesta és una de les gràcies d'un periodista, pessimista recalcitrant, que ha sabut fer virtut del seu tarannà i l'ha convertit en personatge. No hi ha un Toni per als amics i un Clapés per als oients. Per antena és ell mateix i aquesta comunicació sincera, tal com raja, és un dels èxits del programa que l'ha ajudat a mantenir un lideratge incontestable, durant anys i panys, cada tarda, des d'una banda o l'altra de la Diagonal. Ara, amb el *Versió RAC1*, demostra que per bé que les audiències a la ràdio es mesuren cada tres mesos, ell treballa el detall com si comp-

A més de tenir talent, ha sabut aprendre. PERE TORDERA

tés el minut a minut. A part del seu talent, i de la seva dèria per perfeccionar a tota hora el producte, Clapés ha estat una esponja que ha sabut amagar-se dels professionals, de tele i de ràdio, amb qui ha treballat en algun moment de la seva carrera. Té el sentit del ritme del Xavier Sardà i l'humor proper, espontani, d'El Terrat de la primera època. Tant sap fer una entrevista seriosa com, en un tres i no res, muntar un xou amb un estol d'imitadors –que cada any es treu del barret– i amb l'incombustible Marcel·lí Virgili, que vam tenir la sort que no s'enfonsés amb el *Titanic* i continuï sent el corcò del Toni, de 4 a 7. Clapés sap descobrir col·laboradors nous (els economistes que ara es treuen un sobresou de tele en tele van començar gairebé tots amb ell), troba testimonis que ningú més té i, sobretot, ni dogmatitza, ni difon pors, ni ens angoixa amb la realitat. I a sobre no fa tertúlia, que ja en tenim una sobredosi. Què més vols?

La pietat segons Boadella

Imalgrat tot, em cau simpàtic. Potser perquè recordo com vaig riure amb el *Doctor Floit* i *Mr. Pla*; potser perquè va ser el primer que va clissar els tics intel·lectuals de Jordi Pujol; potser perquè m'agraden els esperits rebels, em continuo escoltant Albert Boadella, l'autor de la poc citada sentència "Els nacionalismes són com els pets, que cadascú només se suporta els seus". L'última aportació a l'escena política ha estat proclamar que "cal tractar Catalunya sense pietat, perquè el govern central els tracta com es tracta un boig, donant-li més hores de pati, diners de butxaca..." Bona idea. Segur que a la Moncloa no hi haviem pensat. El govern central podria fer, per exemple, que el ministre Wert intentés que el català deixés de ser la llengua vehicular a les escoles. I, ja que s'ha arremangat, mirar d'espanyolitzar els nens catalans sense que es noti gaire. La mi-

Ha fet una proposta per a Catalunya. H.O./EFE

nistra Pastor, després d'assistir de convidada al casament del conseller Ila amb la bandera blanca de la cordialitat, podria frenar les aportacions en infraestructures presents i futures i deixar de pagar, dels anys anteriors, allò que estava pactat en una llei que se'n diu Estatut. És una llàstima, sí, que Rajoy no porti la recentralització a la sang. Si tingués aquesta dèria podria mirar de suprimir l'Institut Cartogràfic, o tallar el gas als pobres de Catalunya, per equiparar-los als espanyols que no en tenen ni per pagar la llum. El govern central, amb un bri d'imaginació, podria collar-nos amb els límits de dèficit o podria filtrar a la premsa amiga informes apòcrifs que miressin de matar políticament Artur Mas o, possem per cas, l'alcalde de Barcelona. Les clavegueres del l'Estat, però, no estan per aquestes coses. Sort en tenim que el ministre és català i ens tracta, a tota hora, amb caritat cristiana. La pietat era això.

Las píldoras de don Manuel

Vicent publica 'Radical Libre', una selección de sus artículos en EL PAÍS

VÍCTOR NÚÑEZ JAIME
Madrid

Manuel Vicent (Castellón, 1936) cree que no tiene "capacidad de análisis". Por eso se esfuerza por entregar cada domingo a los lectores de EL PAÍS alguna metáfora que sea "una síntesis imaginativa de muchas ideas, para entrar en la inteligencia de la gente por la puerta de atrás". Quiere que esas 300 palabras sean un fogonazo que sorprenda: "La columna perfecta es la que es leída completa, que atrapa y que da un giro que hace que veas las cosas desde otro punto de vista". La editorial Círculo de Tiza publica ahora *Radical Libre*, una selección de esos textos.

El escritor comenzó a leer los periódicos "en serio" a los 17 años, cuando eran un puñado de hojas podadas por la censura. Al llegar a Madrid, en 1960, los artículos literarios de la prensa de la capital atraparon su atención. Un día de 1966, poco después de ganar el Premio Alfaguara por *Pascua y naranjas*, fue a la redacción del diario *Madrid* a visitar a un amigo. "Mándame algo", le di-

jo éste. Y Vicent le envió un texto sobre el ocaso del dictador portugués Antonio de Oliveira Salazar. "Para entonces Fraga había quitado las alambradas, pero había dejado el campo sembrado de minas. Dentro de todo, había cierta libertad, porque ya no teníamos que decir obligatoriamente algo a favor de la dictadura", recuerda. "Escribía en la tercera página, la más crítica, donde había que decir las cosas con claves. Eso te permitía depurar el estilo, en el sentido de hacerte elusivo, hacer metáforas", añade. Con el estilo pulido, de las páginas internacionales pasó a una columna literaria y luego se encargó de la crítica de arte hasta el cierre de dicho diario. Para el también novelista, el periodismo es el género literario de la pasada centuria. "Casi todos los escritores del siglo XX han pasado por los periódicos. Azorín, Unamuno, Pla, Camba... Todos publicaron primero en los periódicos. Gracias a eso comían, porque no podían vivir de sus novelas".

Vicent llegó a EL PAÍS para hacerse cargo de las crónicas parlamentarias. "Cebrián quería darle un énfasis especial, porque se tra-

El escritor Manuel Vicent, durante una entrevista en Valencia en febrero de 2013. / BERNARDO PÉREZ

"La columna perfecta es la que hace que veas las cosas desde otro punto de vista"

taba de las primeras Cortes democráticas. La crónica parlamentaria era ya una gran tradición literaria. Azorín lo había hecho, Pla, Camba... Habían pasado por el Congreso como quien pasa por el circo. Luego me tocó a mí". Fueron esas crónicas las responsables de que los lectores comenzaran a seguirle. Luego haría cróni-

cas, reportajes, entrevistas, perfiles y una columna dominical.

Esas columnas son píldoras que dicen mucho en pocas palabras. Vicent se levanta sobre las nueve y compra el periódico. A las 11, se va a su estudio y se sienta frente al ordenador. "Sólo por estar sentado, aunque no mueva una tecla, estoy trabajando. Me llaman o llamo por teléfono. Si estoy escribiendo una novela y tengo algo para trabajarlo, lo hago. Si tengo que entregar algo al periódico, lo hago. Si no, estoy mirando la pared o leyendo. Como con amigos y luego, a eso de las siete, me voy a tomar una copa. Cada mes tengo necesidad de lar-

garme. Tengo al lado de mi mesa una maleta a la que acaricio y, de vez en cuando, ella me dice: '¡Larguémonos!'. Y me largo".

Pero escribir para los domingos requiere un esfuerzo. "Para entonces, los medios ya han machacado todo lo que ha sucedido. Ese día, la gente lee el periódico con tranquilidad, sin buscar problemas. Tienes que agarrar algo que ha quedado en el aire y tratar de verlo de forma distinta. A veces se acierta, otras no. Pero eso implica una responsabilidad. Porque, aunque es una columnita, está en la última página. Para leerla no necesitas abrir el periódico y es casi seguro que la lean".

El director general de Telemadrid, Ángel Martín Vizcaíno, en su primera comparecencia en la Asamblea de Madrid. EFE

Telemadrid cuesta la mitad y cerrará 2015 sin deuda

Martín Vizcaíno, director general del Ente, asegura que sin el ERE de 861 personas, la cadena “habría desaparecido”

Á. S. MADRID.

El nuevo director general de Telemadrid, Ángel Martín Vizcaíno, presentó ayer, en la Asamblea de Madrid, una cadena “saneada” y con futuro que “cuesta casi la mitad que en 2012” y que cerrará 2015 sin deuda a largo plazo, ya que ésta ha sido amortizada por la Comunidad de Madrid. En concreto, y con una aportación pública aprobada de 68,8 millones para el año que viene, Telemadrid cuesta 54 millones menos que hace dos años, cuando el ente precisó 124 millones de fondos públicos, incluyendo el incremento de deuda a largo plazo.

El primer espada hizo así un balance positivo de la evolución de Telemadrid, cuando se cumplen dos años de puesta en marcha del plan de reestructuración que se saldó con la eliminación de 861 pue-

tos de trabajo. Martín Vizcaíno sostiene que la decisión de “reducir el tamaño” de la cadena regional “fue duro”, pero “imprescindible”, ya que sin ella “Telemadrid habría tenido que desaparecer por falta de la financiación necesaria”.

La audiencia ha subido un 23%, pero está en la mitad de la media de la Forta

La hoja de ruta del nuevo director general de Telemadrid está marcada por dos objetivos: “Asegurar la viabilidad y el futuro” del ente público y “conseguir que el medio autonómico sea un referente infor-

mativo para los madrileños”. Para ello, la cadena regional necesita incrementar sus ingresos publicitarios, ahora bajo mínimos, y potenciar su audiencia y credibilidad.

Desde que estalló la crisis, Telemadrid ha pasado de ingresar por anuncios 32,7 millones en 2010 a 8,2 millones en 2013, un descenso que unido a la contracción del gasto público obligó al ente a recortar radicalmente sus gastos.

En cuanto a la audiencia, Martín Vizcaíno aseguró que Telemadrid cerró octubre con una cuota de pantalla de 4,8 por ciento, un 23 por ciento más que en 2013. Así, la cadena se encuentra en niveles similares a los anteriores a la reestructuración de 2012, cuando alcanzó el 4,9 por ciento. Pese a la mejora, desde el PSOE recordaron que la audiencia “está en la mitad de la audiencia de la media de la Forta”.

VIST I NO VIST

Jordi Sardans
HISTORIADOR

EL PERIODISME TAMBÉ HA DE FER AUTOCRÍTICA

Davant la impunitat gairebé absoluta dels òrgans de poder s'ha estès al conjunt de la societat una crisi de credibilitat pels nombrosos casos de corrupció, calúmnies, suborns, evasions de divises, tràfic d'influències, sobres en negre, espionatge, etc..., que en l'àmbit estatal han afectat especialment la família reial, l'expresident de la CEOE, les cúpules del PP i del PSOE, però també de CiU, i pel que fa als mitjans de comunicació, sobretot, la cadena COPE i El Mundo, que, entre altres afers, es van inventar la teoria de la conspiració arran dels atemptats de l'11-M a Madrid. Sovint les grans mentides serveixen al poder per justificar guerres com la d'Iraq, amb la fal·làcia que tenien armes de destrucció massiva. El Mundo, que es presenta com un referent d'independència i credibilitat, és un exemple evident de tot el contrari i amb els anys ha passat de la crisi de

confiança a la manca de credibilitat. Darrerament ha acusat l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, de tenir comptes a Suïssa que la UBS (Unió de Banques Suïsses) nega categòricament i el periodista d'investigació Ernesto Ekaizer afirma que el número és fals i el compte inexistent. Altres diaris es van negar a publicar la pretesa informació en comprovar que es tractava d'una filtració interessada d'un informe policial, encarregat pel ministre d'Interior, Jorge Fernández Díaz, a la Unitat de Delinqüència Econòmica i Financera. La regeneració democràtica en l'àmbit de la comunicació hauria de començar per ser respectuosa amb els fets, sense deixar-se influir per les pròpies conviccions, en el terreny estrictament

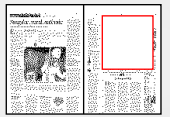
«Els periodistes de l'estat espanyol, a diferència del que passa als EUA, no han sabut defensar la seva funció social»

informatiu. Els periodistes de l'estat espanyol, a diferència del que passa als EUA, on tenen gran credibilitat, no han sabut defensar la seva funció social, com sí que han fet mestres o metges. Afortunadament, i malgrat la precarietat laboral, hi ha algunes excepcions individuals que mantenen el seu espai de llibertat i són capaços de denunciar els directius d'alguns mitjans de comunicació que han acceptat canongies del poder. Per guanyar audiència, alguns mitjans perden esperit crític i potencien la propaganda interressada per damunt del valor dels fets. Així, cada dia que passa es perd una mica més la voluntat de servei públic. Fins i tot, alguns pensem que, en certa manera, la crisi de la premsa també va lligada a la institucional, pels seus anys de silenci davant la corrupció i les especulacions financera i immobiliària. Amb la irrupció de les noves tecnologies es potencia el periodis-

me digital, la immediata perd valor en els mitjans tradicionals, que s'han de centrar més en la interpretació dels fets, però estan igualment obligats a verificar i contrastar les fonts, ja siguin d'agències, policials o de les xarxes socials. Un cas de casos ben clar de falta d'ètica, objecte de condemna per part de l'Audiència Provincial de Palma, és el de la relació entre el polític Jaume Matas i el periodista ultradretà Antoni Alemany, avui empresonat, que li escrivia els discursos. El curiós del cas és que el diari El Mundo l'utilitzava, sense donar la cara, tot fent veure que era un periodista independent. Pel que fa al periodisme esportiu en tenim un altre exemple, que explica Jaume Rius en el llibre *50 anys*

«Penso que els errors formen part de la condició humana, però alguns són fàcilment evitables si es contrasta la informació»

de vivències. La corrupció en el periodisme esportiu. Per molt que algú ho considera una simple anècdota, el cas és greu: el periodista relata com Josep Lluís Núñez va accedir a la presidència del Barça amb una campanya de difamacions contra Ferran Ariño amb el suport d'alguns periodistes, que més tard van formar part del diari Sport. Un exemple d'interpretació sui generis el tenim en el comentarista de TV3 Francesc Latorre, en l'afirmació: «un cotxe nerviós (sic) que l'obliga a fer errades», tot referint-se a Fernando Alonso. Per acabar, penso que els errors formen part de la condició humana, però alguns són fàcilment evitables si es contrasta la informació. En el programa de TV3 *Efectivament*, Lluís Canut dona per bo que quan l'exporter del Barça, Víctor Valdés, fitxi per un altre club, aquest haurà de pagar una important quantitat al Mònaco. L'endemà es va veure obligat a desmentir-ho.

MITJANS

Toni Clapés, premi Ondas a la millor trajectòria professional

El periodista presenta i dirigeix des del 2005 'Versió RAC1', programa líder de la ràdio de la tarda a Catalunya

SALVADOR ENGUIX

"Avui la felicitat m'ha vingut a visitar: estimo la ràdio i aquest és un premi a la tenacitat". Toni Clapés, presentador de l'espai *Versió RAC1*, ho deia ahir en antena poc després de conèixer que havia rebut el premi Ondas a la millor trajectòria professional. El cert és que els 30 anys de Clapés a la ràdio són un exemple de professionalitat, rigor, innovació i, com ell mateix diu, de passió per aquest mitjà que va conèixer com a professional quan era gairebé un adolescent. Tres dècades de feina dura que es van iniciar a la Cadena Ser, que es consolidarien a Catalunya Ràdio i que han assolit una monumental projecció a RAC1. Perquè el seu espai, el *Versió*, és, a més de líder de la ràdio de les tardes a Catalunya, una prova de com és possible mantenir l'equilibri entre la qualitat de la informació i aquestes dosis d'humor que el fan únic i singular.

Toni Clapés reconeixia ahir que "arribar fins aquí ha costat molt i és l'hora de donar les gràcies a tots els companys de viat-

XAVIER GÓMEZ

El detall. L'equip de Clapés va voler compartir amb ell l'alegria per l'Ondas i li va regalar un cavall de joguina, al·lusió al guardó, perquè es vagi familiaritzant amb el premi

ge, als guionistes, tècnics, productors; a tots, gràcies". Amb la veu emocionada, el periodista afegia que "digueu-me tossut, però aquest Ondas és un premi al corredor de fons: la ràdio és una marató on has de gaudir d'aquest regal, dins i fora de l'estudi; de vegades costa, però al final tens la complicitat dels oients, ells són els Ondas de cada dia". I va voler subratllar que "aquest és també un premi a la nostra audiència".

La professionalitat de Toni Clapés ja havia estat reconegu-

da amb el premi Nacional de Comunicació Radiofònica 2013 i el premi Ràdio Associació al millor professional de ràdio el 2009. Però el d'ahir era un premi que atorgava una dimensió especial a la tasca del periodista.

El director de RAC1, Eduard Pujol, reconeixia que "és una tarda que no oblidarem perquè avui a totes les ràdios s'ha pensat: sí senyor, s'ho mereixia". Aquest és el quart Ondas que rep RAC1, una emissora líder des de fa cinc anys, que ha mar-

cat nous rècords d'audiència amb un sostre de 769.000 oients; una xifra rècord a la ràdio catalana.

Els Ondas van premiar també ahir el cantautor Joan Manuel Serrat, l'actor José Sacristán, el presentador Arturo Valls, el festival Primavera Sound, el programa d'humor APM de TV3, la periodista Mamen Mendizábal, les sèries espanyoles *El Príncipe* y *El tiempo entre costuras*, i els programes *Ilustres ignorantes* de Canal+ i *En portada* de La2.●

elradar

María Casado presenta *Los desayunos de TVE*. TVE

RTVE: 50 tertulians contra la consulta, cap a favor

ALBERT CASTELLVÍ ROCA
BARCELONA

Tots 15 tertulians que van passar per *Los desayunos de TVE* durant la setmana del 29 de setembre es van mostrar contraris a la consulta del 9 de novembre. La mateixa proporció es repeteix en el cas de *La noche en 24 horas*, del canal informatiu de TVE, i a *Las mañanas de RNE*, el magazín matinal de l'emissora pública estatal. En total, dels 50 opinadors que van passar per aquests tres programes durant aquella setmana, 50 van mostrar el seu rebuig a la consulta i a la independència de Catalunya, i cap no s'hi va posicionar a favor o va mostrar, si més no, una posició neutral sobre aquest tema.

Aquesta és una de les conclusions de l'informe *La pluralitat ideològica en l'eix nacional a les tertúlies catalanes i espanyoles*, pu-

blicat ahir pel portal Mèdia.cat i que ha estudiat el posicionament dels tertulians de 14 programes de ràdio i televisió durant la setmana posterior a la firma d'Artur Mas del decret de convocatòria del 9-N. El resultat és que, en els mitjans d'àmbit espanyol, el 92% dels tertulians eren contraris a la consulta i només el 8% s'hi posicionaven a favor, mentre que en els mitjans catalans la proporció era del 63% a favor i el 37% en contra.

Pel que fa a TV3 i Catalunya Ràdio, el 72% dels tertulians eren favorables a la consulta -davant un 28% de contraris-, i el 63% defensaven la independència -contra un 30% que s'hi oposaven i un 7% que es mostraven neutrals-. Els percentatges varien força en el cas dels mitjans del Grupo Godó, amb un 46% de tertulians pro consulta -i un 54% de contraris- i un 41% d'independentistes -davant un 52% de contraris a la independència i un 7% que no es posicionaven. —

ANIVERSARI DE LA TELEVISIÓ MUNICIPAL DE LA CAPITAL CATALANA

20 anys veient BCN

Barcelona TV resumeix aquesta nit les seves dues dècades d'emissions amb un programa especial d'una hora presentat per Flora Saura

MANUEL DE LUNA
BARCELONA

La polèmica generada per la recuperació dels interiors de les illes de l'Eixample. Aquesta va ser la notícia, presentada per la periodista Isabel Gaset, amb què Barcelona TV va iniciar les emissions el 3 de novembre del 1994. I 20 anys després, la tele municipal barcelonina no només manté el seu interès per tot el que genera la ciutat, sinó que l'ha potenciat, tal com sol ressaltar el seu actual director, Àngel Casas, que va accedir al càrrec (va ser el primer que ho va fer a través d'un concurs públic) fa sis anys. «Quan vaig arribar hi havia uns 40 minuts diaris d'informació, i ara s'hi dediquen cinc espais cada dia amb un total de 3,5 hores», afirmava a aquest diari un orgullós Casas, que també ha apuntat en diverses ocasions que, cosa estranya en el sector, mai han tingut queixes dels partits polítics.

Per celebrar aquests 20 anys, BTV emet avui (23.00 hores) un especial presentat per Flora Saura en què, en una hora, es fa un recorregut pel que han donat de si aquestes dues dècades. El fil narratiu és la trobada al plató de Saura i l'his-

amb què va treballar en una tele local, com Barcelona Televisió.

BTV va néixer amb 18 treballadors als baixos d'un edifici de Via Laietana, i el 2005 es va fer gran amb la seva mudança a un flamant edifici al districte 22 @, que es va aprofitar per canviar la seva imatge. Actualment, BTV emet les 24 hores al dia amb uns 160 professionals (la majoria contractats a través de la productora Lavínia), però amb el mateix objectiu: informar de tot el que passa a Barcelona. **«Malgrat tots els problemes econòmics que patim, crec que, als seus 20 anys, s'han aconseguit els dos aspectes que em vaig plantejar quan em vaig fer càrrec del canal: professionalitzar-lo i barcelonitzar-lo»**, ha dit Àngel Casas. ≡

ria contractats a través de la productora Lavínia), però amb el mateix objectiu: informar de tot el que passa a Barcelona. **«Malgrat tots els problemes econòmics que patim, crec que, als seus 20 anys, s'han aconseguit els dos aspectes que em vaig plantejar quan em vaig fer càrrec del canal: professionalitzar-lo i barcelonitzar-lo»**, ha dit Àngel Casas. ≡

►► 'VIDEOMATON' ► La històrica càmera d'ús ciutadà de BTV.

El 'Videomaton' i 'Telemonegal' són dues de les icones de la història de la tele municipal

tòric *Videomaton*, tota una icona que va marcar i va llançar la marca de BTV durant els seus primers anys, en el ja llunyà segle XX, amb Manel Huerga de director (1997-2003). L'especial es divideix en seccions (informatius, programes, cultura i música, cine i entreteniment), i es tanca amb la programació actual del canal.

A més del *Videomaton*, el documental permet recuperar imatges d'alguns dels principals programes de BTV, així com dels professionals de prestigi que hi han treballat, com és el cas, entre altres, de Joan Barril, Emilio Manzano, Manuel Campo Vidal, Glòria Serra, Elisenda Roca, Carles Flavià, Alfred Rodríguez Picó i Ferran Monegal. Precisament el revolucionari espai que va dirigir i va presentar el crític de televisió d'EL PERIÓDICO, *Telemonegal* (2003-13), i que va néixer sota la direcció de BTV de Joan Tapia (2001-04), es pot considerar el programa més popular i exitós dels 20 anys de vida del canal municipal. A més de l'originalitat del format (crítica de tele a la tele), per a Monegal, el secret de l'èxit del seu programa va ser «la total llibertat»

CRÍTICA

PER JOAN
GONZÁLEZ
Programador
del festival

Xavier Vinader, pioner del periodisme d'investigació

Així és com defineixen a Xavier Vinader alguns dels testimonis que recull el documental: «Era l'enemic públic número 1 de l'extrema dreta», «Practicava un periodisme valent i no es sotmetia a les directrius del sistema», «Era necessari i perillós»...

Vinader va investigar a fons els draps bruts de la transició espanyola. Sol. Encuriosit. Amb ganes d'entendre una realitat incomprensible i desconeguda. Va airejar qüestions molt incòmodes per a l'estat i l'extrema dreta relacionades amb el terrorisme, els serveis secrets i els GAL, el famós Grupo Antiterrorista de Liberación.

Va ser la seva denúncia, amb noms i cognoms, de la guerra bruta contra el nacionalisme basc, la causant del seu exili. La justícia el va acusar d'inducció a l'assassinat i pertinença a la banda armada.

En el film *Xavier Vinader, periodista. Contra la guerra bruta* es narra per primera vegada la història que el va convertir en el primer periodista exiliat i pres de la transició espanyola; i ho fa en primera persona confessant davant la càmera el que va viure en els moments més crítics de la seva vida: l'atemptat, l'intent de segrest, l'exili, la presó i, sobretot, la vigilància sense treva a la qual va estar sotmès

sense treva. La informació que proporciona el documental *Xavier Vinader, periodista. Contra la guerra bruta* és doblement sorprenent per diverses raons.

Sobre la figura de Vinader, com a mínim, és una novetat. És veritat que en democràcia s'acusés un periodista responsable de destapar fets antidemocràtics? I, d'altra banda, és més sorprenent encara pel fet que la democràcia va ser, en el seu dia, un sistema nou, júnior, inexpert.

Contribució a la societat

En entendre els mecanismes de la democràcia incipient, s'entén que fóra natural que polítics, pe-

riodistes, jutges i advocats foren inexperts en democràcia. Tan inexperts com la mateixa democràcia que s'estrenava.

Amb un estil clar i directe el documental *Xavier Vinader, periodista. Contra la guerra bruta* ens fa entendre la dimensió, importància i valentia d'aquest periodista nascut a Sabadell i que va fer, i fa, del periodisme d'investigació la seva contribució a una societat més informada i oberta.

Vinader va lluitar per una societat més justa des dels seus articles, perquè tal com Vinader diu en el documental: «Una ploma pot ser tan eficaç com una arma».

Ja hi ha mil voluntaris per recollir dades per al diari

■ A El Punt Avui volem saber la mateixa nit els resultats de tots els col·legis d'arreu de Catalunya, i per aconseguir-ho hem de ser uns dos mil

Miquel Riera
BARCELONA

Més d'un miler de persones ja han respost a la crida feta per El Punt Avui per ajudar el diari a saber la mateixa nit del 9-N els resultats de tots els col·legis d'arreu de Catalunya. Però per poder aconseguir-ho hem calculat que hem de ser unes dues mil persones. Cal, doncs, encara, el suport de més gent per poder completar el procés amb garanties.

El procediment per apuntar-se i ajudar El Punt Avui és molt senzill:

**www.elpuntavui.cat/dades9n
Tel. 972 18 64 80**

els voluntaris es poden inscriure al web www.elpuntavui.cat/dades9n i allà se'ls desplegarà un formulari d'inscripció en què se'ls pregunta a quina localitat seran el 9-N i altres dades, com per exemple si disposen d'ordinador, de telèfon intel·ligent o si volen passar-nos les dades per telèfon. Per a aquells que els sigui més fàcil contactar amb nosaltres tele-

fònicament, ho poden fer al 972 18 64 80.

Tal com vam recordar en l'edició d'ahir, el govern de Catalunya ha anunciat que els resultats oficials del 9-N, més enllà de les dades de participació, no es faran públics fins l'endemà al matí, com va passar al referèndum d'Escòcia. Però nosaltres els volem saber abans. I, més enllà d'anar-los sabent de manera desorde-

nada a través de les xarxes socials, El Punt Avui els vol servir als seus lectors i teleespectadors de manera ordenada i tabulada, per saber no només què ha passat al poble o ciutat de residència, sinó al del costat o a qualsevol altre.

Per això busquem prop de dos mil voluntaris per fer de periodistes per un dia i anar a la mesa corresponent a recollir els resultats.

Les dades les compartirem a mesura que vagin arribant al centre de recollida amb els teleespectadors d'El Punt Avui Televisió, i l'endemà al diari.

Amanda Knox, condemnada a 28 anys per assassinat, treballa com a freelance

Reportera 'social'

BARCELONA Redacció

La nord-americana Amanda Knox, condemnada en dues ocasions pels tribunals italians per l'assassinat de l'estudiant britànica Meredith Kercher, està treballant com a reportera freelance en el diari *West Seattle Herald*, tal com ha confirmat el diari al *Seattle Met*. Els responsables del diari justifiquen la contractació d'aquesta jove, que al seu dia es va convertir en protagonista d'un autèntic culebrot mediàtic, fent ressaltar les qualitats que té com a reportera. Destaquen que Knox "escriu bé i sempre compleix amb els terminis establerts". "Estem molt satisfets del que està fent en la nostra comunitat", van assegurar.

La jove, de 27 anys, ha estat treballant per a aquest diari des de fa diversos mesos, tot i que amb pseudònim. Últimament Knox va decidir començar a firmar amb el seu nom els articles, en general dedicats a la cul-

tura -en especial, teatre- i temes socials.

El cas per l'assassinat de Meredith Kercher, estudiant i companya de pis d'Amanda Knox a Perusa, es va allargar durant anys pels mitjans internacionals. L'últim lliurament del culebrot (judicial) es va produir el mes de gener passat, quan un tribunal italià va condemnar

REUTERS / ARXIU

Amanda Knox

Knox a 28 anys de presó, mentre que al seu exnòvio, Raffaele Sollecito, li van caure 25 anys. Era la segona vegada que eren jutjats per la mort violenta de la jove britànica el 2007. Quan es va conèixer la segona sentència, Knox ja residia fora d'Itàlia i, sens dubte, va anunciar que no tornaria a aquell país per ingressar a la presó. En el

2009, Knox i el seu exnòvio ja van ser declarats culpables, però van quedar en llibertat quan un tribunal d'apel·lació els va declarar no culpables. La jove nord-americana va complir només quatre anys de presó. L'any passat, el Tribunal Suprem va revocar l'absolució i va ordenar obrir judici de nou.●

FOTOPERIODISMO ■ RECONOCE SU MIRADA INQUIETA

Colita, Premio Nacional de Fotografía 2014

EUROPA PRESS

Isabel Steva Hernández, conocida artísticamente como 'Colita', fue galardonada ayer con el Premio Nacional de Fotografía 2014, que concede el Ministerio de Educación, Cultura y Deporte y está dotado con 30.000 euros.

El jurado destacó su «trayectoria de más de cinco décadas como fotógrafa en varios medios -fotoperiodismo, retrato, ensayo fotográfico-, además de autora de fotolibros tan reconocidos como 'Luces y sombras del flamenco' y 'Antifemina'. «Ha sido una fotógrafa comprometida con su época, en particular en la defensa de los derechos de la mujer. En su fotografía siempre se encuentra humor, inteligencia e ironía», señaló.

Colita (Barcelona, 1940) está considerada la fotógrafa de la denominada 'Gauche divine' barcelonesa y está especializada en retratos; tras acabar el preuniversitario de Letras, se trasladó un año a París, para estu-

diar Civilización Francesa en la Universidad de la Sorbona.

A su vuelta conoció a los fotógrafos Oriol Maspons, Julio Ubiña y Xavier Miserachs, de los cuales aprendió el 'oficio', y se profesionalizó como fotógrafa.

En 1961, trabajó un año con Xavier Miserachs, como laboratorista y estilista, y en 1962, trabajó en el archivo de personajes de la película 'Los Tarantos' del director Rovira Beleta, y trabó amistad con su protagonista, la bailaora de flamenco Carmen Amaya. Con la desaparición del franquismo se especializó en fotografiar su ciudad, Barcelona, y su área metropolitana, evidenciando sus cambios y evolución, y siempre reflejando la vida cultural y social de Catalunya. Su obra figura en la colección del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC); en 1998, el Ayuntamiento de Barcelona le impuso la Medalla al Mérito Artístico, junto a los fotógrafos Oriol Maspons y Leopoldo Pomès, y la Generalitat, la Creu de Sant Jordi 2004.

COMUNICACIONS MITJANS

L'alcalde de Solsona i Eduard Pujol.

Reunió perquè RAC1 se senti bé a la comarca aquest any

| SOLSONA | L'alcalde de Solsona, David Rodríguez, s'ha reunit aquesta setmana amb el director de RAC1, Eduard Pujol, arran de la llicència de ràdio en freqüència modulada per al Solsonès que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) ha adjudicat a l'emissora del Grup Godó. Està previst que aquesta

emissora pugui escoltar-se bé a Solsona i comarca abans que finalitzi l'any. RAC1 es podrà sintonitzar a la freqüència 88.2. L'alcalde es va mostrar satisfet per la "normalització local del mapa comunicatiu català i perquè les ràdios de més audiència també es puguin escoltar a la capital".

Atresmedia arrasa en los Premios Ondas con seis galardones

L. R. C.

MADRID- Ayer por la tarde se fallaron en Barcelona los Premios Ondas, que reconocen la labor de los profesionales, empresas y trabajos nacionales e internacionales más sobresalientes en los medios de comunicación y música. En la categoría de televisión, los premios al mejor presentador y presentadora han sido para dos caras de Atresmedia: Arturo Valls («Los viernes al show», «Ahora caigo», de Antena 3) y Mamen Mendizábal, directora y presentadora de «Más vale tarde» en la Sexta. El galardón a la mejor serie española recayó en «El tiempo entre costuras», la apuesta de Antena 3, por la que también se premió a Adriana Ugarte como mejor actriz de 2014. El premio a la ficción fue compartido con «El príncipe», de Telecinco. La calidad de las series en Antena 3 llevó al reconocimiento de José Sacristán, premio Ondas al mejor intérprete masculino por su papel de don Emilio en «Velvet». El programa radiofónico de Europa FM «Un lugar llamado mundo», que presenta Javier Limón, fue galardonado como mejor programa musical. Televisión Española, por su parte, logró dos reconocimientos, por «En portada» (mejor programa de actualidad) y por «Ochéntame otra vez» (mención especial). El premio a la trayectoria fue para Joan Manuel Serrat y Los del Río y el Ondas a la mejor artista recayó en Malú.

ANIVERSARI

BTV celebra vint anys amb un documental

BTV celebra el vintè aniversari amb l'emissió avui de l'especial *BTV 20 anys* (23 h), presentat per Flora Saura. El documental, en què es repassa la història del canal, té com a punt de partida la trobada a plató entre la presentadora i un *videomatón*, el símbol històric de la cadena per als bar-

celonins, entre els quals s'estableix un diàleg per fer un recorregut per la història de la cadena amb imatges dels seus programes més representatius. La primera emissió de BTV va ser el 3 de novembre del 1994. Recentment ha endegat l'emissora de ràdio Barcelona FM. ■ REDACCIÓ

INFORMATIUS

Manel Alías, corresponsal de la CCMA a Moscou

Manel Alías és el nou corresponsal de TV3 i Catalunya Ràdio a Moscou. Nascut el 1977 a Berga, Alías és llicenciat en comunicació audiovisual. El 2001 va entrar a formar part de l'equip de professionals de TV3, on ha estat, entre altres coses, editor, redactor i presentador de l'Info K, redactor i ENG dels serveis informatius de TV3. També ha estat cap d'edició del programa *La nit al dia*. ■ REDACCIÓ

Un total de 650 periodistes acreditats diumenge

| BARCELONA | La consulta sobiranista ha aixecat un gran interès mediàtic, com demostra el fet que un total de 650 periodistes de mitjans catalans, estatals i internacionals s'han acreditat per cobrir la jornada.

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
07/11/14	"A Espanya molta gent s'ha enriquit per art de màfia", que deia Perich / Diari de Girona	43	1
07/11/14	Fotos de les diades nacionals, al Col·legi de Periodistes / Regio7	44	1
07/11/14	Joan Manuel Serrat y José Sacristán, entre los Premios Ondas 2014 / Deia.com	45	1
07/11/14	La vigència de l'humor de Perich, en una exposició / El Punt Avui	46	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

"A Espanya molta gent s'ha enriquit per art de màfia", que deia Perich

Viernes, 7 de noviembre de 2014

Jaume Capdevila "KAP", comissari de l'exposició, contempla algunes de les obres. marc martí GIRONA | DDG

"A Espanya molta gent s'ha enriquit per art de màfia (sic)", "el polític és el que té solucions quan està a l'oposició i problemes quan està al govern". Són dos dels aforismes de la marca Perich concebuts i publicats fa ni més ni menys que 43 anys, cosa que demostra, d'acord amb la situació actual, que hi ha coses que persisteixen en el temps. L'exposició Perich i Autopista, humor sense peatges va quedar inaugurada ahir a la seu gironina del Col·legi de Periodistes (c/Nou del Teatre, 1, 2n) per mostrar la vigència de l'obra de qui va doctorar l'ofici d'humorista. Jaume Perich (Barcelona, 1941 - 1995) va publicar l'any 1971 el llibre Autopista, títol cridat a convertir-se en el bestseller més venut a l'Espanya de 1972 i 1973, i que ara encara dóna per a exposicions com aquesta. Aquell èxit editorial va comportar que les vinyetes i tires d'humor passessin a ocupar les pàgines centrals d'opinió dels diaris. L'humorista Jaume Capdevila "KAP", comissari de l'exposició itinerant que ara fa estada a Girona, va reivindicar ahir en la presentació la "vigència i potència d'un autor que, des del pou de l'Espanya negra i censurada del franquisme, ens parla amb precisió de l'Espanya actual. Compartir a Twitter

Fotos de les diades nacionals, al Col·legi de Periodistes

Viernes, 7 de noviembre de 2014

REDACCIÓMANRESA La Biblioteca Central d'Igualada amb el projecte La lectura + a prop: lectura a l'hospital i la Biblioteca Comtat de Cerdanya de Puigcerdà amb el projecte Bibliollac s'han presentat a la segona edició del Premi Teresa Rovira i Comas d'innovació a la biblioteca pública, que atorga el departament de Cultura de la Generalitat. La Biblioteca Jordi Rubió i Balaguer de Sant Boi de Llobregat amb el projecte De l'hort a la biblioteca ha estat la guanyadora. Els premis tenen com a objectiu contribuir al reconeixement dels equipaments que hagin dut a terme projectes innovadors i hagin creat o reforçat la seva vinculació en el territori a través de la creació d'una xarxa social amb implicació d'agents diversos. Els Amics de l'Art Romànic del Bages comencen avui, a les vuit del vespre, a la sala d'actes del Centre Cultural del Casino, el Curs de Cultura Medieval 2014, que enguany tracta el tema Nobles i castells del Bages i del Berguedà. El tret de sortida el dona la conferència Els castells de Sùria: militars, mercaders i baixa noblesa del Bages i del Berguedà, a càrrec de l'estudiós de la història i l'arqueologia, Albert Fàbrega i Enfedaque. El divendres 14 de novembre Andreu Galera parlarà dels vescomtes, comtes i ducs de Cardona. El curs és gratuït i no cal fer inscripció prèvia. La seu de la demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya inaugura avui, a les vuit del vespre, l'exposició de fotoperiodisme Il·lusió. Convicció. Llibertat? La mostra és un passeig en imatges per les tres últimes diades nacionals de Catalunya, a càrrec del periodista Nofre Pasqual i el realitzador audiovisual Sergi Ferrés. L'exposició consta d'una trentena de fotografies i pretén recollir l'essència de la mobilització ciutadana a Catalunya. [Compartir a Twitter](#) [Compartir a](#)

Joan Manuel Serrat y José Sacristán, entre los Premios Ondas 2014

Viernes, 7 de noviembre de 2014

se entregarán el 25 de noviembre en el Liceu Los periodistas Toni Clapés y Mamen Mendizábal y las series 'El Príncipe' y 'El tiempo entre costuras' también han sido galardonadas en esta 61ª edición El cantautor Joan Manuel Serrat, el actor José Sacristán, el presentador Arturo Valls, el festival Primavera Sound, el programa 'APM' de TV3, los periodistas Toni Clapés y Mamen Mendizábal y las series españolas 'El Príncipe' y 'El tiempo entre costuras' han sido galardonados con los 61 Premios Ondas. BARCELONA. El anuncio se ha producido este jueves en rueda de prensa en Barcelona y los premios se entregarán en una gala el 25 de noviembre en el Gran Teatre del Liceu de Barcelona. En la categoría de televisión, los Ondas han premiado al programa 'Ilustres ignorantes' de Canal+ como mejor espacio de entretenimiento, 'En portada' de La2 como programa de actualidad y como mejores presentadores a Arturo Valls (Antena 3) y Mamen Mendizábal (La Sexta). Como mejor serie española han premiado ex-aequo a 'El Príncipe' (Telecinco) y 'El tiempo entre costuras' (Antena 3), en ésta última también ha recaído el galardón a la mejor actriz en Adriana Ugarte, mientras que el mejor actor ha sido José Sacristán por su papel en 'Velvet' (Antena 3). El programa de TV3 'APM' se ha llevado el premio al mejor programa emitido en emisoras o cadenas no estatales, mientras que Servimedia, la agencia de la Once, ha sido galardonada con una mención especial del jurado por su 50 aniversario. En el apartado de radio, los Ondas han premiado a 'Todo por la radio' (Cadena Ser), de Toni Martínez, 'Un lugar llamado mundo' (Europa FM) y la mejor cobertura ha sido para 'Ponte das Ondas', una radio hecha por escolares dirigidos por Xurxo Souto. El periodista Toni Clapés (Rac1) ha sido galardonado por su trayectoria y su "mirada con nuevos enfoques para la actualidad", y el jurado ha reconocido con un premio especial a Josep Maria Martí (Cadena Ser), por su aportación a Ràdio Barcelona. LOS DEL RÍO, 'INDIE' Y LANG LANG En música, los Ondas han reconocido la trayectoria del cantautor barcelonés Joan Manuel Serrat y de Los del Río, autores de una de las canciones más populares de la historia a escala internacional, 'Macarena'. También han premiado a Malú como la voz de una generación, al festival Primavera Sound de Barcelona por sus 14 años consolidando su apuesta por la música independiente, y una mención al pianista chino Lang Lang. En la categoría internacional, los Ondas han premiado en radio el trabajo 'Trata de personas. Mercaderes de la inocencia', de Radio Rivadavia (Argentina), y 'El Cairo, 11 de febrero de 2011', de la Rundfunk Radio Berlin Brandenburg alemana. En televisión internacional, han galardonado la emisión de la gala de Eurovision de la Danish Broadcasting Corporation, el programa 'Cultural Shock' de la RAI italiana, la trayectoria de la presentadora argentina Susana Giménez, además de una mención a 'Ochéntame (Eighties Revisited)', un 'spin off' de la serie de ficción 'Cuéntame como pasó' que utiliza material de archivo. Cerca de 300 candidaturas de más de 20 países de todo el mundo se habían presentado a estos 61 Premios Ondas, que otorgan un total de 25 galardones --20 nacionales y cinco internacionales--.

La vigència de l'humor de Perich, en una exposició

Viernes, 7 de noviembre de 2014

L'endemà del que hauria estat el seu aniversari i a punt de celebrar-ne vint de la seva mort, el Col·legi de Periodistes de Girona presenta una exposició que recull una selecció de l'obra d'humor gràfic que Jaume Perich (Barcelona, 1941-1995) va publicar en el seu llibre Autopista, el llibre més venut a tot l'Estat l'any 1971. D'això fa ni més ni menys que 43 anys, però com deixa clar la mostra que es pot visitar fins a finals d'any a la seu de Girona del Col·legi de Periodistes (de dilluns a divendres, de 10 a 13h, i els dimecres a la tarda, de 16 a 19h) la vigència i la mordacitat dels seus continguts són plenament actuals. Les desigualtats entre empresaris i treballadors, els problemes de la classe obrera per tirar endavant, els abusos de les immobiliàries, la fugida de cervells i la dependència política i econòmica de la premsa no són fets exclusius dels nostres dies, com queda molt clar en aquesta exposició. Com remarca el comissari de Perich i Autopista, humor sense peatges, el també dibuixant Jaume Capdevila (KAP), aquell llibre va suposar el boom de l'humorisme gràfic i que se'ls obrissin les portes per passar de publicar en pàgines de passatemps a les d'opinió dels diaris. Capdevila també va recordar que els humoristes dels anys setanta van esdevenir els més valents a l'hora d'aprofitar les escletxes de la censura de finals del franquisme'. Sobre l'exposició, Capdevila reconeix que l'obra de Perich es reivindica sola.